

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 58 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniu 8 stycznia 2010 r.
(trzeci dzień obrad)

Warszawa
2010

TREŚĆ

58. posiedzenia Sejmu

(Obrady w dniu 8 stycznia 2010 r.)

	<i>str.</i>	<i>str.</i>
Wznowienie posiedzenia		
Komunikaty		
Sekretarz Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec . . .	235	
Zmiana porządku dziennego		
Marszałek	235	
Punkt 1. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (cd.)		
Poseł Artur Górski	236	
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Witold Drożdż	236	
Głosowanie		
Marszałek	236	
Punkt 2. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej oraz niektórych innych ustaw (cd.)		
Głosowanie		
Marszałek	236	
Punkt 3. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (cd.)		
Poseł Sprawozdawca Lidia Staroń	237	
Poseł Andrzej Jaworski	237	
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona	237	
Głosowanie		
Marszałek	238	
Poseł Iwona Arent	238	
Punkt 4. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych		
oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (cd.)		
Głosowanie		
Marszałek	238	
Punkt 5. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym i komisyjnym projektach ustaw o zmianie ustawy Kodeks cywilny (cd.)		
Głosowanie		
Marszałek	238	
Punkt 6. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o:		
1) rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska,		
2) poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny (cd.)		
Głosowanie		
Marszałek	239	
Punkt 7. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Infrastruktury o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie innych ustaw (cd.)		
Poseł Sprawozdawca Zbigniew Rynasiewicz . . .	239	
Poseł Andrzej Adamczyk	240	
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusz Jarmuziewicz	240	
Poseł Andrzej Adamczyk	240	
Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusz Jarmuziewicz	241	
Głosowanie		
Marszałek	241	
Punkt 11. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych o rządowym projekcie ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych (cd.)		
Poseł Sprawozdawca Sławomir Neumann . . .	241	
Głosowanie		
Marszałek	241	
Punkt 8. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw (cd.)		
Głosowanie		
Marszałek	242	

Punkt 9. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o komisyjnym projekcie ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (cd.)	
Poseł Sprawozdawca Mieczysław Kasprzak ...	242
Głosowanie	
Marszałek	242
Punkt 10. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	243
Punkt 14. porządku dziennego: Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o likwidacji Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, przekazaniu jego zadań i kompetencji innym organom oraz o zmianie niektórych innych ustaw (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	243
Punkt 15. porządku dziennego: Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (cd.)	
Poseł Zbigniew Girzyński	243
Głosowanie	
Marszałek	244
Punkt 18. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych o rządowym projekcie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokołu do tej Konwencji, podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r. (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	244
Punkt 21. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	244
Punkt 19. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Gospodarki o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	244
Punkt 22. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Gospodarki o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	245
Poseł Zbigniew Kozak	246
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanna Strzelec-Łobodzińska	247
Punkt 20. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	248
Punkt 23. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Zdrowia o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz niektórych innych ustaw (cd.)	
Głosowanie	
Marszałek	248
Punkt 28. porządku dziennego: Przedstawiony przez Prezydium Sejmu wniosek w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i widołoterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces (cd.)	
Sprawy formalne	
Poseł Grzegorz Dolniak	249
Poseł Grażyna Gęsicka	249
Głosowanie	
Marszałek	249
Punkt 24. porządku dziennego: Powołanie członków Rady Polityki Pieniężnej	

	<i>str.</i>
Poseł Izabela Leszczyna	250
Poseł Jan Łopata	251
Poseł Marek Wikiński	251
Poseł Aleksandra Natalli-Świat	252
Poseł Janusz Cichoń	253
Poseł Gabriela Masłowska.	254
Poseł Izabela Leszczyna	254
Poseł Gabriela Masłowska.	254
Głosowanie	
Marszałek	255
Punkt 25. porządku dziennego: Zmiany w składach osobowych komisji sejmowych	
Głosowanie	
Marszałek	255
<i>(Przerwa w posiedzeniu)</i>	
Wznowienie posiedzenia	
Punkt 26. porządku dziennego: Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw	
Punkt 27. porządku dziennego: Pierwsze czytanie komisyjnego projektu ustawy	

	<i>str.</i>
o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw	
Poseł Jacek Żalek	255
Poseł Andrzej Mikołaj Dera.	257
Poseł Witold Pahl.	259
Poseł Andrzej Mikołaj Dera.	260
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	261
Poseł Maria Nowak	261
Poseł Romuald Ajchler	262
Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona	262
Poseł Jacek Żalek	266
Poseł Andrzej Mikołaj Dera.	268
Zamknięcie posiedzenia	
Załącznik nr 1 – Teksty wystąpień niewygo- szonych	
Poseł Jarosław Matwiejuk.	1
Poseł Mirosław Pawlak	2
Poseł Józef Zych.	2
Poseł Andrzej Ćwierz.	3
Poseł Józef Rojek	3
Poseł Andrzej Szlachta	4
Porządek dzienny	

(Wznowienie posiedzenia o godz. 9 min 05)

(Na posiedzeniu przewodniczą marszałek Sejmu Bronisław Komorowski oraz wicemarszałek Jerzy Szmajdziński)

Marszałek:

Wznawiam posiedzenie.

Na sekretarzy dzisiejszych obrad powołuję panią poseł Katarzynę Matusik-Lipiec i pana posła Adama Rogackiego.

Protokół i listę mówców prowadzić będzie pani poseł Katarzyna Matusik-Lipiec.

Witam posłów sekretarzy przy stole prezydialnym. Proszę posła sekretarza o odczytanie komunikatów.

Sekretarz Poseł Katarzyna Matusik-Lipiec:

Informuję, że w dniu dzisiejszym odbędą się posiedzenia Komisji:

— Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa wspólnie z Komisją Rolnictwa i Rozwoju Wsi – bezpośrednio po głosowaniach,

— Śledczej do zbadania prawidłowości działań organów administracji rządowej w sprawie postępowań karnych związanych z uprowadzeniem i zabójstwem Krzysztofa Olewnika – godz. 10.30,

— Spraw Zagranicznych wspólnie z Komisją Sprawiedliwości i Praw Człowieka – godz. 11.

Mam jeszcze jeden komunikat. Posiedzenie Parlamentarnego Zespołu ds. Osób Niepełnosprawnych odbędzie się w dniu dzisiejszym o godz. 12 w sali klubowej nr 1 w nowym Domu Poselskim.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Wysoka Izbo! Informuję, że Prezydium Sejmu podjęło uchwały o odrzuceniu wniosków w sprawie skreślenia z listy kandydatów do składu osobowego Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajem-

nych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wideoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces. (*Gwar na sali*)

Proszę państwa, bardzo proszę o wyciszenie rozmów, bo po prostu część osób nie słyszy, a ja też już nie jestem w stanie państwa przekrzyczeć.

Proszę państwa, w związku z tym Prezydium Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wniosek w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego tej Komisji Śledczej.

Wniosek ten został paniom i panom posłom doręczony w druku nr 2654.

Po uzyskaniu jednolitej opinii Konwentu Seniorów podjąłem decyzję o uzupełnieniu porządku dziennego o punkt obejmujący rozpatrzenie tego wniosku.

Punkt ten rozpatrzmy przed powołaniem członków Rady Polityki Pieniężnej, a więc w końcowej części dzisiejszego bloku głosowań.

Prezydium Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wniosek w sprawie zmian w składach osobowych komisji sejmowych.

Wniosek ten został paniom i panom posłom doręczony w druku nr 2653.

W związku z tym, po uzyskaniu jednolitej opinii Konwentu Seniorów, podjąłem decyzję o uzupełnieniu porządku dziennego o punkt obejmujący rozpatrzenie tej sprawy.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 1. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Marka Wójcika i przeprowadził dyskusję, w trakcie której nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2555.

Przystępujemy do głosowania.

Marszałek

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości... (*Gwar na sali*)

Przepraszam, nie słyszę pana. Pan jest pewien, że do tego punktu, panie pośle? Proszę bardzo.

Pan poseł Artur Górski zgłosił się do zadania pytania.

Czas na zadanie pytania – 1 minuta.

Poseł Artur Górski:

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Chciałbym zwrócić się do ministra spraw wewnętrznych i administracji. Mianowicie mam pismo skierowane do ministerstwa przez pana wiceprezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego Romana Hausera, który pisze m.in.: nie wyrażam zgody na rozszerzenie kręgu podmiotów zobowiązanych do stosowania przepisów niniejszej ustawy. Całkowicie pominięto możliwości finansowe i techniczne dostosowania funkcjonujących w sądach administracyjnych systemów teleinformatycznych oraz rejestrów do wymogów tej ustawy.

Chciałbym zadać pytanie: Czy sądy administracyjne będą przygotowane do realizacji tej ustawy do czasu wejścia jej w życie? Moje pytanie nie jest bezzasadne, tym bardziej że w dzisiejszym „Naszym Dzienniku” rzecznik prasowy Ministerstwa Edukacji Narodowej Grzegorz Żurawski przyznaje, że Ministerstwo Edukacji Narodowej, cytując: pracuje w systemie dyskietykowym. Chciałbym zapytać, czy sądy administracyjne, tak jak Ministerstwo Edukacji Narodowej, pracują wciąż w systemie dyskietykowym. Jakie ministerstwa, poza Ministerstwem Edukacji Narodowej, wciąż pracują w takim systemie? Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Odpowiedzi udzieli podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji pan minister Witold Drożdż.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Witold Drożdż:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie pośle, trudno mi komentować wypowiedzi rzecznika i treść artykułu, którego nie znam. Przyznam, że przez ponad 2-letni okres pracy w administracji tego rządu nigdzie nie zetknąłem się z żadną dyskietką, mam więc nadzieję, że albo to był jakiś lapsus, albo jakies nieporozumienie między dziennikarzem a rzecznikiem. Co do, jak rozumiem, meritum pytania, które zadał pan poseł, to w mojej ocenie – i ta ocena jest, jak myślę, dosyć powszechna – akurat sądy administra-

cyjne są naprawdę dobrze z informatyzowane i dużo lepiej przygotowane do realizacji obowiązków wynikających z ustawy o informatyzacji niż sądy powszechne. Na dowód tego podam choćby pierwszy z brzegu przykład. Udostępniona dwa lata temu przez Naczelną Sąd Administracyjny baza orzecznictwa jest uznawana za jedno z najnowocześniejszych i wzorcowych rozwiązań w skali Europy. Podobnie wojewódzkie sądy administracyjne są gotowe do tego, aby digitalizować i udostępniać publicznie orzeczenia niezwłocznie po ich wydaniu i po odpowiedniej anonimizacji. Wydaje się więc, że uwagi zgłoszone przez NSA dotyczyły kwestii takiej, powiedziałbym, bardziej ustrojowej i wynikały z chęci wyłączenia sądownictwa administracyjnego z projektowanych zmian ustawowych. Na szczęście ostatecznie sądownictwo administracyjne jest objęte tą ustawą, jest ono bowiem elementem szeroko rozumianej władzy publicznej i wydaje się, że dlatego powinno realizować zadania w taki sam sposób jak inne części tejże władzy publicznej. Bardzo dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie ministrze.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Administracji i Spraw Wewnętrznych, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 431 posłów. Za oddano 431 głosów, nikt nie był przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 2. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informatycznym Schengen oraz Systemie Informacji Wzajemnej oraz niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Jacka Krupę oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2581.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o udziale

Marszałek

Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej oraz niektórych innych ustaw, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Administracji i Spraw Wewnętrznych, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 434 posłów. Za oddano 428 głosów, nikt nie był przeciw, 6 osób się wstrzymało.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polski w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej i ustawy o ochronie danych osobowych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 3. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Lidię Staroń i przeprowadził dyskusję, w trakcie której zgłoszono poprawkę.

Sejm postanowił o ponownym skierowaniu tego projektu ustawy do komisji w celu przedstawienia sprawozdania.

Dodatkowe sprawozdanie komisji zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 2606-A.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji panią poseł Lidię Staroń.

Poseł Sprawozdawca Lidia Staroń:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Mam zaszczyt przedstawić dodatkowe sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (druk nr 1810).

W drugim czytaniu została zgłoszona jedna poprawka. Komisja Sprawiedliwości i Praw Człowieka rozpatrzyła ją na posiedzeniu w dniu 7 stycznia. Dotyczy ona pobierania od dłużnika przez komornika opłaty stosunkowej. Chodzi o to, aby w przypadku skierowania egzekucji wierzytelności z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, emerytury, renty, zasiłku dla bezrobotnych czy też stypendium zmniejszyć dolny próg z 1/10 do 1/20 średniego wynagrodzenia.

Komisja rekomenduje odrzucenie tej poprawki. Dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2606.

Komisja przedstawia jednocześnie wnioski mniejszości oraz poprawkę, nad którymi głosować będziemy w pierwszej kolejności.

Informuję, że 2. wniosek mniejszości został wycofany przez wnioskodawcę.

1. wniosek mniejszości oraz poprawkę zgłoszono do art. 49 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

W 1. wniosku mniejszości wnioskodawca proponuje, aby w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobierał od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości egzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/40 wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Przyjęcie tego wniosku mniejszości spowoduje bezprzedmiotowość poprawki.

Do zadania pytania zgłosiła się 1 osoba.

Zamykam listę.

Pan poseł Andrzej Jaworski.

1 minuta na zadanie pytania.

Poseł Andrzej Jaworski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Mam pytanie do pana ministra sprawiedliwości.

Panie ministrze, czy nie uważa pan, że przy egzekwowaniu świadczeń przez komorników z rachunku bankowego, wynagrodzenia za pracę, świadczeń z ZUS-u, zasiłku dla bezrobotnych czy stypendium przypadki opłat komorniczych w wysokości ponad 600% kwoty egzekwowanej są niesprawiedliwe?

Chciałbym dodać, że z ogólnie dostępnych informacji prasowych pojawiających się w ostatnim czasie wiadomo, że w samym regionie pomorskim ponad 40 tys. osób jest zagrożonych egzekucją kwot najniższych od 50 do 200 zł. Moim zdaniem pobieranie opłaty ponad 300 zł od kwoty ściąganej 50 zł jest wyjątkowo niesprawiedliwe. Dlatego proszę Wysoką Izbę o przyjęcie wniosku mniejszości, który pozwoli obniżyć tę kwotę o 1/4, a w przypadku gdyby ten wniosek mniejszości nie został zaakceptowany, proszę o przyjęcie poprawki zgłoszonej przez klub Prawo i Sprawiedliwość, która pozwoli tę kwotę obniżyć o połowę. Dziękuję. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję.

Odpowiedzi udzieli podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości pan minister Zbigniew Wrona.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Dochody komorników rzeczywiście są zawsze tematem, który budzi

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona

duże emocje. Chciałbym powiedzieć, że minister sprawiedliwości zwrócił się zarówno do prezesów sądów okręgowych – będziemy badać nadal to zagadnienie – jak również do ministra finansów o przedstawienie stosownej informacji. Zagadnienie oczywiście jest istotne i znajduje się ono w centrum uwagi ministra. Natomiast chyba do kwestii najważniejszych nie należy to, jaka jest dolna granica. Chciałbym państwu powiedzieć, ile ona wynosi. Jeśli chodzi o minimalne wynagrodzenie – generalnie jest to 8% świadczeń, o których pan poseł mówi – to w tym wypadku 1/10, ale nie niżej, wynosi 257,80 zł. To jest kwota, która musi pokryć koszty działalności kancelarii i wszystkich czynności, które są podejmowane. Nie dotyczy to jednego miesięcznego świadczenia rentowego. Nalicza się ją w stosunku do renty całorocznej – świadczenia rentowego całorocznego. Gdybyśmy obniżyli dolną granicę do 1/40, jak się proponuje, to opłata wyniosłaby dokładnie 64,50 zł. Wydaje się, że nie są to kwoty, które powinny budzić tak wielkie emocje, natomiast generalnie sytuacja majątkowa komorników jest w centrum uwagi i stąd te zmiany, które komisja zarekomendowała, zawarte w projekcie, dotyczące miarkowania wynagrodzeń komorników. Bardzo dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem 1. wniosku mniejszości, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 432 posłów. Za oddano 191 głosów, przeciw – 235, 6 osób wstrzymało.

Stwierdzam, że Sejm wniosek mniejszości odrzucił.

W poprawce wnioskodawca proponuje, aby w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobierał od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/20 wysokości przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Do zadania pytania zgłosiła się 1 osoba.

Zamykam listę.

Bardzo proszę, pani poseł, 1 minuta.

Poseł Iwona Arent:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Wyliczył pan, że kancelarie komornicze są tak naprawdę utrzymywane przez najbiedniejszych dłużników. Dlaczego mają być utrzymywane przez

tych najbiedniejszych? Wiadomo, że jeśli chodzi o wysokie egzekucje dotyczące bogatszych dłużników, ta opłata jest mniejsza, a dłużnik z niższą egzekucją, biedniejszy, więcej zapłaci na utrzymanie kancelarii.

Czy to jest sprawiedliwe społecznie? Panie ministrze, niech pan powie, czy to jest sprawiedliwe społecznie? Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

(Głos z sali: Odpowiedź już była.)

Rozumiem, że była odpowiedź.

Przystępujemy...

Pan minister Wrona? Nie?

Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 434 posłów. Za oddano 232 głosy, przeciw – 195, 7 osób wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął. *(Oklaski)*

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka, wraz z przyjętą poprawką, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 433 posłów. Za oddano 432 głosy, nikt nie był przeciw, 1 osoba wstrzymała się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 4. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Barbarę Bartuś oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2607.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ustawy

Marszałek

Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 432 posłów. Za oddano 425 głosów, nikt nie był przeciw, 7 osób wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 5. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym i komisyjnym projektach ustaw o zmianie ustawy Kodeks cywilny.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Jerzego Kozdronia oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2589.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks cywilny, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Nadzwyczajną do spraw zmian w kodyfikacjach, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 432 posłów. Za oddano 432 głosy, nikt nie był przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Kodeks cywilny.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 6. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o:

1) rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska,

2) poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią posel Małgorzatę Sadurską oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2601.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska, w brzmieniu propo-

nowanym przez Komisję Nadzwyczajną do spraw zmian w kodyfikacjach, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 432 posłów. Za oddano 432 głosy, nikt nie był przeciw, nikt się nie wstrzymał. *(Oklaski)*

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 7. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Infrastruktury o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Zbigniewa Rynasiewicza oraz przeprowadził dyskusję, w trakcie której zgłoszono poprawkę.

W związku z tym Sejm skierował ponownie projekt ustawy do komisji w celu jej rozpatrzenia.

Dodatkowe sprawozdanie komisji zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 2593-A.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Zbigniewa Rynasiewicza.

Posel Sprawozdawca Zbigniew Rynasiewicz:

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! W trakcie drugiego czytania została zgłoszona jedna poprawka, która nie uzyskała pozytywnej akceptacji Komisji Infrastruktury.

Jednocześnie informuję Wysoką Izbę, że jest również negatywna opinia Ministerstwa Spraw Zagranicznych co do zgodności tej poprawki z prawem europejskim. Dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję bardzo panu posłowi.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2593.

Komisja w dodatkowym sprawozdaniu przedstawia jednocześnie poprawkę, nad którą głosować będziemy w pierwszej kolejności.

W jedynej poprawce polegającej na dodaniu art. 4a wnioskodawcy proponują, aby ośrodek szkolenia, o którym mowa w ustawie o transporcie drogowym, mógł do dnia 31 grudnia 2012 r. nie spełniać wymagań, o których mowa w art. 39g ust. 2 pkt 2 lit. c i pkt 3 lit. d.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Do zadania pytania zgłosiła się jedna osoba.

Zamykam listę.

Marszałek

Pan poseł Andrzej Adamczyk.
Jedna minuta na zadanie pytania.

Poseł Andrzej Adamczyk:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W trakcie prac nad przedmiotowym projektem ustawy z pierwotnego poselskiego projektu wycofano zapis dający moratorium na przeprowadzanie szkoleń w warunkach specjalnych na specjalnych urządzeniach, тренаżerach, a także przygotowanych placach, których koszt realizacji sięga kilku, kilkunastu milionów złotych. I oto podkomisja przychyliła się do propozycji wycofania tego zapisu z pierwotnego projektu ustawy po informacji rządu, jednego z przedstawicieli Ministerstwa Infrastruktury, iż sprawa dotyczy stukilkudziesięciu firm, które zainwestowały w tego typu infrastrukturę. I o to po debacie na kolejnym posiedzeniu okazało się, że te informacje ze strony rządowej były nieprawdziwe. Rzecz dotyczy kilku firm i właściwie wycofanie tego zapisu chroni kilka firm w Polsce. *(Dzwonek)*

Panie Ministrze! Czy w dalszym ciągu w imieniu rządu podtrzymuje pan rekomendację za wycofaniem tej poprawki? *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Odpowiedzi udzieli pan minister Tadeusz Jarmuziewicz.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Tadeusz Jarmuziewicz:**

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Pośle! Ja bym zaczął od generalistów. Nie wiem, czy dość wyraźnie przebiło się to, co mówił pan poseł sprawozdawca. Cała ustawa antykryzysowa, w sytuacji, kiedy polski transport drogowy ma ogromne kłopoty, ma zasadniczą wadę po przyjęciu tej poprawki. Poprawka jest w rażący sposób niezgodna z prawem unijnym. Proszę mieć świadomość tego, że jeżeli przyjmiemy ustawę... *(Wesołość na sali)* poprawkę zgłoszoną przez klub PiS-u... Jeżeli przyjmiemy poprawkę zgłoszoną przez klub PiS-u, cały pakiet antykryzysowy, wypracowywany przez pół roku, będzie nieważny. Proszę mieć świadomość konsekwencji.

A rzecz dotyczy ustawy z 3 stycznia 2007 r. w całości zatwierdzonej przez poprzednią ekipę rządową. Do 10 września 2008 r. zostały wydane wszystkie rozporządzenia i przedsiębiorcy zaczęli inwestować

w place, na których odbywają się szkolenia specjalne. I dzisiaj wnioskodawcy mówią tak: niektórzy nie zdążyli, w związku z tym dajmy im szansę na to, żeby tamtych dogonili. Proszę się zastanowić – 270 firm zainwestowało w to. To znaczy, że wszystkie fundusze unijne, inwestycje prywatne są nieistotne w tej chwili – wszystkie inwestycje. Czyli państwo powiedziało tak: do połowy lipca 2011 r. wasze ośrodki będą mogły szkolić kierowców. A państwo mówią: nie, nie, przesuwamy to o dwa lata, może o trzy lata, może jeszcze dłużej. Jak wygląda wiarygodność państwa w sytuacji, kiedy obiecuje przedsiębiorcy, że do 2011 r. ośrodek będzie na pełnych prawach mógł szkolić, a my mówimy w tej chwili, po przyjęciu tej poprawki, że to jest nieważne, że jego pieniądze zainwestowane w ten ośrodek szkolenia zmarnują się? Proszę mieć tego świadomość. I teraz pytam pana posła sprawozdawcę: O których przedsiębiorców chodzi? Komu chce pan pozwolić zdążyć, aby dogonił system? Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, przystępujemy do głosowania...

Proszę bardzo, w trybie sprostowania ma pan prawo, panie pośle.

Poseł Andrzej Adamczyk:

Dziękuję bardzo, panie marszałku.

Wobec takiego pytania pozostaje tylko stwierdzić, panie ministrze, że mówimy o projekcie pańskiego klubu. Mówimy o projekcie, który został uzgodniony, bo to wiemy, także ze środowiskiem transportowców. Dlaczego tych pytań, które pan teraz zadaje, adresuje do posłów klubu Prawa i Sprawiedliwości, nie zadawał pan wcześniej swoim kolegom, ze swojego klubu parlamentarnego, którzy przygotowywali przedmiotowy projekt ustawy – jak pan wczoraj powiedział na posiedzeniu Komisji Infrastruktury, konsultowany w resorcie z pana prawnikami? I jeżeli pan pyta o firmy, to nie jest tak, że 250 zainwestowało. Zainwestowało 4–5, czego wczoraj dowiedliśmy na posiedzeniu komisji. Pan w piśmie skierowanym na moje ręce w dniu wczorajszym stwierdził, że rzecz dotyczy 10 firm. A więc bardzo proszę...

Marszałek:

Panie pośle...

Poseł Andrzej Adamczyk:

...nie wprowadzać Wysokiej Izby w błąd, panie ministrze. Chroni pan interes...

Marszałek:

Panie pośle!...

Poseł Andrzej Adamczyk:

...wraz z kolegami, kilku przedsiębiorców na terenie naszego kraju. Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek:

Panie Pośle! Panie pośle, ja pana bardzo przepraszam, ale pan nie sprostował własnego źle zrozumianego pytania, tylko pan prowadził polemikę. *(Gwar na sali)* Wydaje mi się również, że rzeczą niedobłą by było, gdyby nastąpiło w tej chwili przerwanie się w kwestiach, kto kogo reprezentuje, panie pośle.

Proszę bardzo, pan minister.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Tadeusz Jarmuziewicz:**

Dziękuję bardzo.

Panie pośle, w pierwotnym przedłożeniu, które było rzeczywiście efektem projektu poselskiego, pojawił się ten zapis, natomiast w czasie prac komisji członkowie komisji zrozumieli, że jest to zły zapis. Pan nie zrozumiał i pan wraca do tego. Ten zapis ma przede wszystkim charakter niezgodny z prawem unijnym. Proszę mieć świadomość tego, że cała ta ustawa wyleci, przepraszam za kolokwializm, w powietrze, jeżeli przyjmimy tę poprawkę. *(Oklaski)*

Marszałek:

Proszę państwa, przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 430 posłów. Za oddano 223 głosy, przeciw – 202, wstrzymało się 5 osób. *(Oklaski)*

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie innych ustaw, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Infrastruktury, wraz z przyjętą poprawką, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 429 posłów. Za oddano 425 głosów, przeciw – 2, 2 osoby się wstrzymały.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 11. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych o rządowym projekcie ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Sławomira Neumanna oraz przeprowadził dyskusję, w trakcie której zgłoszono poprawkę.

W związku z tym Sejm ponownie skierował projekt ustawy do komisji w celu jej rozpatrzenia.

Dodatkowe sprawozdanie komisji zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 1791-A.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Sławomira Neumanna.

**Poseł Sprawozdawca
Sławomir Neumann:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Podczas drugiego czytania projektu ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych została zgłoszona poprawka o charakterze redakcyjno-legislacyjnym. Komisja pozytywnie rekomenduje tę poprawkę i prosi Wysoką Izbę o jej uwzględnienie. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo, panie pośle.

Przechodzimy do głosowania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 1791.

Komisja przedstawia również poprawkę, nad którą głosować będziemy w pierwszej kolejności.

W jedynej poprawce do art. 20 ust. 1 i 3 wnioskodawcy proponują zmiany o charakterze redakcyjno-legislacyjnym.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 431 posłów. Za oddano 431 głosów, nikt nie był przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę przyjął.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Finansów Publicznych, wraz z przyjętą poprawką, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Marszałek

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 435 posłów. Za oddano 290 głosów, nikt nie był przeciw, 145 osób się wstrzymało.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 8. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Marka Plurę oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2592.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 433 posłów. Za oddano 433 głosy, nikt nie był przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 9. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o komisyjnym projekcie ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Mieczysława Kasprzaka oraz przeprowadził dyskusję, w trakcie której zgłoszono poprawkę.

W związku z tym Sejm ponownie skierował projekt ustawy do komisji w celu jej rozpatrzenia.

Dodatkowe sprawozdanie zostało paniom i panom posłom doręczone w druku nr 2598-A.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę komisji pana posła Mieczysława Kasprzaka.

Poseł Sprawozdawca Mieczysław Kasprzak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W czasie drugiego czytania została zgłoszona jedna poprawka. Ko-

misja Polityki Społecznej i Rodziny rozpatrzyła tę poprawkę i wnosi o jej odrzucenie. Dziękuję bardzo.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2598.

Komisja w dodatkowym sprawozdaniu przedstawia również poprawkę, nad którą głosować będziemy w pierwszej kolejności.

Jedyna poprawka została zgłoszona do art. 1 projektu ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

W poprawce do art. 4 do dodawanego ust. 6 oraz polegającej na dodaniu ust. 7 wnioskodawcy proponują, aby pracodawca miał obowiązek zgłoszenia faktu zatrudnienia osoby niepełnosprawnej na podstawie ust. 5 pkt 1 w ciągu 7 dni od zawarcia umowy do Państwowej Inspekcji Pracy oraz aby inspekcja ta przeprowadzała kontrolę spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, w ciągu 30 dni od przyjęcia zgłoszenia.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem poprawki, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 432 posłów. Za oddano 201 głosów, przeciw – 231, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm poprawkę odrzucił.

Przystępujemy do głosowania nad całością projektu ustawy.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 433 posłów. Za oddano 247 głosów, przeciw – 154, 32 osoby wstrzymały się.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 10. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Witolda Kochana oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Marszałek

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Komisja wnosi o uchwalenie projektu ustawy zawartego w sprawozdaniu w druku nr 2602.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu proponowanym przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 435 posłów. Za oddano 435 głosów, nikt nie był przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 14. porządku dziennego: Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o likwidacji Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, przekazaniu jego zadań i kompetencji innym organom oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał uzasadnienia projektu ustawy przedstawionego przez pana posła Witolda Gintowt-Dziewałtowskiego oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie projektu ustawy w pierwszym czytaniu.

Poddam ten wniosek pod głosowanie.

Odrzucenie tego wniosku będzie oznaczało, że Sejm, zgodnie z propozycją zaopiniowaną przez Prezydium Sejmu, skierował ten projekt do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w celu rozpatrzenia.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie w pierwszym czytaniu poselskiego projektu ustawy o likwidacji Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, przekazaniu jego zadań i kompetencji innym organom oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zawartego w druku nr 2624, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 432 posłów. Za oddano 388 głosów, przeciw – 44, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wniosek przyjął.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 15. porządku dziennego: Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów.

Sejm wysłuchał uzasadnienia projektu ustawy przedstawionego przez pana posła Arkadiusza Rybickiego oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji zgłoszono wniosek o odrzucenie projektu ustawy w pierwszym czytaniu.

Poddam ten wniosek pod głosowanie.

Odrzucenie tego wniosku będzie oznaczało, że Sejm, zgodnie z propozycją zaopiniowaną przez Prezydium Sejmu, skierował ten projekt do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w celu rozpatrzenia.

Do zadania pytania zgłosiła się jedna osoba.

Zamykam listę.

Pan poseł Zbigniew Girzyński.

1 minuta na zadanie pytania.

Poseł Zbigniew Girzyński:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Moje pytanie kieruję do pana ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego, ponieważ kieruje on instytucją, której sprawy dziedzictwa narodowego, leżące także w zakresie kompetencji Instytutu Pamięci Narodowej, są bardzo bliskie, i jest doświadczonym parlamentarzystą.

Panie Ministrze! Czy zna pan taki przykład nowelizacji w ciągu ostatnich 11 lat, a było wiele nowelizacji ustawy o IPN, która nie była zgłaszana przez Sojusz Lewicy Demokratycznej i której SLD nie chciało odrzucić w pierwszym czytaniu? To jest pierwszy taki projekt.

Panie Ministrze! Biorąc pod uwagę to, że w zeszłej kadencji parlamentu, gdy była tworzona ustawa o Instytucie Pamięci Narodowej (*Dzwonek*), Prawo i Sprawiedliwość głosowało wspólnie z Platformą Obywatelską, wspólnie wybraliśmy pana Kurtykę, to na koniec powiem panu słowa...

(*Głos z sali*: To nieprawda.)

(*Poseł Małgorzata Kidawa-Błońska*: Wstydzimy się tego.)

...które Norwid, gdyby dożył dzisiejszego dnia, być może umieściłby w swoim wierszu: Coś ty Platformie uczynił, Kurtyko, że z komuchami dziś za pan brat idą...

(*Głos z sali*: Zostaw Norwida w spokoju.)

Marszałek:

Panie pośle...

Poseł Zbigniew Girzyński:

...poparłszy pierwej. (*Oklaski*)

Marszałek:

Panie pośle...

Proszę państwa, to nie jest projekt rządowy, rząd nie zajmuje stanowiska w tej kwestii.

Marszałek

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o odrzucenie w pierwszym czytaniu poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów, zawartego w druku nr 2625, zechce ponieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 434 posłów. Za oddano 161 głosów, przeciw – 270, 3 osoby się wstrzymały.

Stwierdzam, że Sejm wniosek odrzucił, a tym samym skierował ten projekt do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w celu rozpatrzenia.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 18. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych o rządowym projekcie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokołu do tej Konwencji, podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Konstantego Oświęcimskiego oraz przeprowadził dyskusję.

W dyskusji nie zgłoszono poprawek.

Przystępujemy zatem do trzeciego czytania.

Komisje wnoszą o uchwalenie projektu ustawy w brzmieniu przedłożenia zawartego w druku nr 2543.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem w całości projektu ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokołu do tej Konwencji, podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r., w brzmieniu przedłożenia zawartego w druku nr 2543, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 435 posłów. Za głosowało 435 posłów, nikt nie głosował przeciw, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm uchwalił ustawę o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz

Protokołu do tej Konwencji, podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 21. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Artura Górskiego oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Przypominam, że Sejm odrzuca uchwałę Senatu o odrzuceniu ustawy bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.

Jeżeli Sejm nie odrzuci uchwały Senatu o odrzuceniu ustawy bezwzględną większością głosów, uważa się ją za przyjętą.

Głosować będziemy nad wnioskiem o odrzucenie uchwały Senatu.

Senat uchwałą odrzucił ustawę w całości.

Komisja wnosi o odrzucenie tej uchwały.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem uchwały Senatu o odrzuceniu ustawy w całości, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 431 posłów. Większość bezwzględna wynosi 216. Za głosowało 396 posłów, przeciw głosował 1 poseł, 34 osoby wstrzymały się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił uchwałę Senatu bezwzględną większością głosów.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie stanowiska Senatu do ustawy o zmianie ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 19. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Gospodarki o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Krzysztofa Gadowskiego oraz przeprowadził dyskusję.

Przystępujemy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

Poprawki 1. i 2. Senat zgłosił do art. 1 ustawy zawierającego zmiany do ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

W poprawkach 1. do art. 37 ust. 2a oraz 2. do art. 37 ust. 6 Senat proponuje zmianę delegacji ustawowej.

Nad tymi poprawkami będziemy głosować łącznie.

Komisja wnosi o ich przyjęcie.

Przystępujemy do głosowania.

Marszałek

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem poprawek Senatu 1. i 2., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 427 posłów. Większość bezwzględna wynosi 214. Za głosowało 6 posłów, przeciw – 421, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów poprawki Senatu przyjął.

Poprawka 3. Senatu do art. 2 ust. 2 ustawy nowelizującej ma charakter redakcyjno-legislacyjny.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 3. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 433 posłów. Większość bezwzględna wynosi 217. Nikt nie głosował za, przeciw głosowało 433 posłów, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 22. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Gospodarki o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez pana posła Andrzeja Czerwińskiego oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

Poprawki od 1. do 21. Senat zgłosił do art. 1 ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy Prawo energetyczne.

W poprawkach od 1. do 5., 7., 10., 13., 16., 20., 23. i od 25. do 27. Senat proponuje zmiany o charakterze redakcyjnym.

Nad tymi poprawkami będziemy głosować łącznie.

Komisja wnosi o ich przyjęcie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem poprawek Senatu od 1. do 5., 7., 10., 13., 16., 20, 23. i od 25. do 27., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 434 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Nikt nie był za, 433 osoby były przeciw, 1 osoba się wstrzymała.

Stwierdzam, że Sejm wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów poprawki Senatu przyjął.

W 6. poprawce do art. 7 ust. 8d Senat proponuje, aby określić wymogi, jakim powinny odpowiadać wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego lub decyzja o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 6. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 430 posłów. Większość bezwzględna wynosi 216. Nikt nie był za, 430 osób było przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

7. poprawkę Senatu już rozpatrzyliśmy.

W 8. poprawce do art. 7 Senat proponuje, aby dodać nowy ustęp stanowiący, że przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją energii elektrycznej powinno potwierdzić pisemnie złożenie przez wnioskodawcę wniosku określającego w szczególności datę założenia wniosku.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 8. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 437 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Za oddano 1 głos, przeciw – 436, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 9. poprawce do art. 8 ust. 1 Senat proponuje, aby prezes Urzędu Regulacji Energetyki rozstrzygał także w sprawach odmowy dostępu do internetowej platformy handlowej.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 9. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 434 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Nikt nie był za, 434 osoby były przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec niezyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

10. poprawkę Senatu już rozpatrzyliśmy.

W 11. poprawce do art. 11c ust. 1 pkt 4 Senat proponuje, aby zagrożenie bezpieczeństwa dostaw

Marszałek

energii elektrycznej mogło powstać w szczególności w następstwie m.in. strajku lub niepokojów społecznych.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 11. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 436 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Nikt nie był za, 436 głosów było przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 12. poprawce do art. 11c ust. 2 i 11d ust. 1 Senat proponuje, aby przepisy te dotyczyły nagłego powstania zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 12. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 435 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Za oddano 413 głosów, przeciw – 22, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów.

13. poprawkę Senatu już rozpatrzyliśmy.

W 14. poprawce do art. 11d ust. 1 pkt 5 Senat proponuje, aby polecenia, o których mowa w tym przepisie, były wydawane odbiorcom końcowym po wyczerpaniu wszystkich możliwych działań zmierzających do pokrycia zapotrzebowania na energię elektryczną.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 14. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 434 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Nikt nie był za, 434 osoby były przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 15. poprawce Senat proponuje zmianę odesłania do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1228/2003/WE.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 15. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 436 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Za oddano 238 głosów, przeciw – 197, 1 osoba się wstrzymała.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów.

16. poprawkę Senatu już rozpatrzyliśmy.

W 17. poprawce do art. 49a ust. 1 i 2 Senat proponuje, aby przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej było obowiązane sprzedawać nie mniej niż 15% energii elektrycznej wytworzonej w danym roku na giełdach towarowych lub na rynku regulowanym, zaś przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej, mające prawo do otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych, mogło sprzedawać wytworzoną energię elektryczną także na rynku regulowanym.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Do zadania pytania zgłosił się jeden poseł.

Zamykam listę.

Pan poseł Zbigniew Kozak.

Czas na zadanie pytania – 1 minuta.

Poseł Zbigniew Kozak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Z treści senackiej poprawki nr 17 wyparował, można powiedzieć, zniknął w dziwny sposób przecinek, który powinien się znaleźć wraz z nową, dodaną frazą. Brak tego przecinka zmienia merytorycznie intencje wnioskodawców. Mimo tego błędu posłowie Platformy Obywatelskiej i PSL na posiedzeniu Komisji Gospodarki przegłosowali pozytywnie tę 17. poprawkę. Poseł sprawozdawca argumentował, że jeżeli 17. poprawka zostanie przyjęta, to po uchwaleniu ustawy nastąpi szybka nowelizacja ustawy Prawo energetyczne.

Stąd moje pytania zarówno do pani minister, jak i do posła sprawozdawcy. Czy w treści nowelizowanej ustawy znajdzie się tylko przecinek? Jakie będzie uzasadnienie tej przecinkowej ustawy? Czy będzie ono takie, że Sejm zagłosował za błędnym przepisem, że Senat się pomylił? Ostatnie pytanie. Kiedy projekt ustawy przecinkowej wpłynie do łaski marszałkowskiej? (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Odpowiedzi udzieli podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki pani minister Joanna Strzelec-Łobodzińska.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki
Joanna Strzelec-Łobodzińska:**

Panie Marszałku! Panie i Panowie Posłowie! Należy stwierdzić, że rzeczywiście przyjęty i skierowany do Senatu projekt był precyzyjny, w sposób jednoznaczny definiował sposoby handlu przez firmy energetyczne. Nie potrafię powiedzieć, czy w tej nowelizacji będzie tylko przecinek, natomiast potwierdzam, że dwie dopuszczone ustawą formy zbiły się ze względu na brak tego przecinka w jedną i zamiast możliwości handlu w internetowej platformie handlowej lub na rynku regulowanym aktualne brzmienie formułuje tylko jeden sposób: internetową platformę handlową na rynku regulowanym. Rzeczywiście spodziewamy się szybkiej nowelizacji. Dziękuję.

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani minister.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 17. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 435 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Za oddano 164 głosy, przeciw – 269, 2 osoby się wstrzymały.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 18. poprawce do art. 49a Senat proponuje, aby dodać ust. 2a i 2b definiujące internetową platformę handlową.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 18. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 428 posłów. Większość bezwzględna wynosi 215. 9 głosów oddano za, 419 – przeciw, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 19. poprawce do art. 49a ust. 3 Senat proponuje, aby dodać pkt 6 stanowiący, że obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy energii elektrycznej wytworzonej w jednostce wytwórczej o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie wyższej niż 50 MW.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 19. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 434 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Nikt nie był za, 434 osoby były przeciw, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

20. poprawkę Senatu już rozpatrzyliśmy.

W 21. poprawce do art. 56 Senat proponuje, aby dodać nowe ustępy określające dolne granice wysokości kar pieniężnych wymierzonych w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 18, 20 i 21.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 21. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 437 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Nikt nie był za, 437 osób było przeciw, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 22. poprawce do art. 3 ustawy nowelizującej Senat proponuje dodatkową zmianę w ustawie Prawo ochrony środowiska.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 22. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 436 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Za oddano 4 głosy, przeciw – 432, nikt nie wstrzymał się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

23. poprawkę Senatu już rozpatrzyliśmy.

W poprawce 24. Senat proponuje, aby przepisy art. 9a ustawy Prawo energetyczne w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą w zakresie dotyczącym świadectw pochodzenia biogazu rolniczego stosowało się od dnia 1 stycznia 2011 r.

Z poprawką tą łączy się 28. poprawka Senatu.

Komisja wnosi o przyjęcie tych poprawek.

Proponuję, aby nad tymi poprawkami Sejm głosował łącznie.

Jeżeli nie usłyszę sprzeciwu, będę uważał, że Sejm propozycję przyjął.

Sprzeciwu nie słyszę.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem poprawek Senatu 24. i 28., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Marszałek

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 436 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Nikt nie był za, 435 osób było przeciw, jedna osoba wstrzymała się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawki Senatu przyjął.

Poprawki Senatu od 25. do 27. już rozpatrzyliśmy.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 20. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Izabelę Mrzygłocką oraz przeprowadził dyskusję.

Przechodzimy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

Poprawki 1. i 2. Senat zgłosił do art. 1 ustawy nowelizującej zawierającego zmiany do ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

W 1. poprawce do dodawanego art. 12a ust. 1 i 6 Senat proponuje, aby Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wypłacał niezaspokojone roszczenia pracownicze, o których mowa w art. 12 ust. 2, jednorazowo w całości, a nie – jak uchwalił Sejm – poprzez wypłacanie zaliczki, a następnie pozostałej kwoty niezaspokojonych roszczeń.

Komisja wnosi o odrzucenie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 1. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 434 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Za oddano 224 głosy, przeciw – 207, 3 osoby się wstrzymały.

Stwierdzam, że Sejm odrzucił poprawkę Senatu bezwzględną większością głosów.

2. poprawka Senatu do art. 12a ust. 2 ma charakter redakcyjny.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 2. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 431 posłów. Większość bezwzględna wynosi 216. Nikt nie był za, 431 osób było przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

W 3. poprawce Senat proponuje dodać art. 1a w ustawie nowelizującej stanowiący, że do roszczeń z tytułu niewypłacalności pracodawcy, o której mowa w art. 8a zmienianej ustawy, powstałych od dnia 1 października 2006 r., stosuje się przepisy w znowelizowanym brzmieniu.

Komisja wnosi o przyjęcie tej poprawki.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem 3. poprawki Senatu, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 434 posłów. Większość bezwzględna wynosi 218. Nikt nie był za, 434 osoby były przeciw, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawkę Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Powracamy do rozpatrzenia punktu 23. porządku dziennego: Sprawozdanie Komisji Zdrowia o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz niektórych innych ustaw.

Sejm wysłuchał sprawozdania komisji przedstawionego przez panią poseł Agnieszkę Kozłowską-Rajewicz oraz przeprowadził dyskusję.

Przystępujemy do głosowania.

Głosować będziemy zgodnie z zasadami stosowanymi w poprzednim punkcie porządku dziennego.

W poprawkach od 1. do 19. Senat proponuje zmiany o charakterze redakcyjno-legislacyjnym.

Nad tymi poprawkami głosować będziemy łącznie.

Komisja wnosi o ich przyjęcie.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za odrzuceniem poprawek Senatu od 1. do 19., zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 430 posłów. Większość bezwzględna wynosi 216. Za oddano 1 głos, przeciw – 429, nikt się nie wstrzymał.

Stwierdzam, że Sejm wobec nieuzyskania bezwzględnej większości głosów poprawki Senatu przyjął.

Na tym zakończyliśmy rozpatrywanie poprawek Senatu do ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz niektórych innych ustaw.

Marszałek

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 28. porządku dziennego: Przedstawiony przez Prezydium Sejmu wniosek w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wideoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces (druk nr 2654).

Prezydium Sejmu na podstawie art. 5a ustawy o sejmowej komisji śledczej oraz art. 136c ust. 12 regulaminu Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wniosek w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego sejmowej komisji śledczej.

Czy ktoś z pań i panów posłów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionej propozycji?

Pan poseł Dolniak, bardzo proszę.

Poseł Grzegorz Dolniak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Na podstawie art. 184 ust. 3 pkt 9 w sprawie zmiany sposobu głosowania wnoszę o głosowanie rozłączne w tym punkcie.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, wniosek ma charakter formalny, więc poddam go pod głosowanie.

Rozumiem, że jest głos przeciw.

Bardzo proszę, pani poseł Gęsicka.

Poseł Grażyna Gęsicka:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Od 20 lat zmiany w komisjach głosuje się w tej Izbie en bloc. To jest dobry, ustalony obyczaj. (*Oklaski*) Uważam, że byłoby dobrze, gdyby ten obyczaj był kontynuowany. Dlatego zgłaszam sprzeciw wobec zgłoszonego wniosku formalnego. (*Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, w związku ze zgłoszonym sprzeciwem w pierwszej kolejności poddam pod głosowanie wniosek o rozłączne głosowanie nad zgłoszonymi kandydaturami.

W przypadku przyjęcia wniosku o rozłączne głosowanie kolejno poddam pod głosowanie zgłoszone kandydatury w porządku alfabetycznym.

Natomiast odrzucenie tego wniosku oznaczać będzie głosowanie łączne nad kandydaturami.

Przystępujemy do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem wniosku o rozłączne głosowanie nad poszczególnymi kandydaturami, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 437 posłów. Za oddano 223 głosy, przeciw – 212, 2 osoby się wstrzymały.

Stwierdzam, że Sejm wniosek przyjął.

Przypominam, że na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o sejmowej komisji śledczej zmian w składach osobowym komisji Sejm dokonuje bezwzględną większością głosów.

Przystępujemy zatem do głosowania nad kandydaturą pani poseł Beaty Kempy.

Kto z pań i panów posłów jest za wyborem pani poseł Beaty Kempy do składu osobowego Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wideoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 437 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Za oddano 235 głosów, przeciw – 26, 176 osób wstrzymało się od głosu.

Stwierdzam, że Sejm bezwzględną większością dokonał wyboru pani poseł Beaty Kempy do składu osobowego Komisji Śledczej.

Przystępujemy do głosowania nad kandydaturą pana posła Zbigniewa Wassermanna.

Kto z pań i panów posłów jest za wyborem pana posła Zbigniewa Wassermanna do składu osobowego Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wideoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu wzięło udział 437 posłów. Większość bezwzględna wynosi 219. Za oddano 230 głosów, przeciw – 193, 14 osób wstrzymało się od głosu.

Marszałek

Stwierdzam, że Sejm bezwzględną większością głosów dokonał wyboru pana posła Zbigniewa Wassermanna do składu osobowego Komisji Śledczej. *(Burzliwe oklaski)*

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 24. porządku dziennego: Powołanie członków Rady Polityki Pieniężnej (druki nr 2591 i 2647).

Wysoka Izbo! Przypominam, że 9 stycznia br. wygasa kadencja dwóch członków Rady Polityki Pieniężnej: pana Jana Czekaja oraz pana Mirosława Pietrewicza.

W związku z powyższym, zgodnie z art. 227 ust. 5 konstytucji oraz art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o Narodowym Banku Polskim, Sejm powołuje nowych członków Rady Polityki Pieniężnej. *(Gwar na sali)*

Proszę państwa, to też jest ważne głosowanie.

(Poseł Tomasz Kulesza: Cicho!)

Prosiłbym bardzo o skupienie i uwagę.

Na członków Rady Polityki Pieniężnej zgłoszone zostały kandydatury: pana Andrzeja Stanisława Bratkowskiego, pani Elżbiety Ireny Chojny-Duch, pana Krzysztofa Jajugi oraz pana Andrzeja Kaźmierczaka.

Wszyscy kandydaci uzyskali poświadczenie dostępu do informacji niejawnych.

Proszę o zabranie głosu panią poseł Izabelę Leszczyńską w celu przedstawienia kandydatury pana Andrzeja Stanisława Bratkowskiego zgłoszonego przez grupę posłów Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska oraz Klubu Poselskiego Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Poseł Izabela Leszczyńska:

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Państwo Ministrowie! W imieniu Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska mam zaszczyt zarekomendować Wysokiej Izbie dra Andrzeja Bratkowskiego na członka Rady Polityki Pieniężnej.

(Głos z sali: Gratuluję.)

Podczas posiedzenia Komisji Finansów Publicznych przedstawiałam bardzo obszernie jego biografię. Wysoki Sejmie, zapewniam państwa posłów, że wybór członków Rady Polityki Pieniężnej dla przyszłości naszego kraju ma większe znaczenie niż wybór członków komisji śledczej. *(Oklaski)*

(Głos z sali: Już niech się pani powstrzyma.)

Marszałek:

Proszę państwa, bardzo proszę o wyciszenie rozmów albo przeniesienie ich w kuluary.

Poseł Izabela Leszczyńska:

Podczas posiedzenia Komisji Finansów Publicznych miałam przyjemność obszernie przedstawić zawodową biografię pana dra Andrzeja Bratkowskiego, dlatego nie będę teraz mówiła o wszystkich doświadczeniach zawodowych, sukcesach, publikacjach czy funkcjach, jakie pełnił nasz kandydat. Przypomnę tylko, że Andrzej Bratkowski to wybitny specjalista w zakresie finansów publicznych, polityki monetarnej i prognozowania makroekonomicznego, a więc tych zagadnień ekonomicznych, które dla pracy Rady Polityki Pieniężnej mają znaczenie fundamentalne. Od początku transformacji ustrojowej i gospodarczej w naszym kraju przygotowywane przez dra Andrzeja Bratkowskiego analizy, prognozy były publikowane nie tylko w prestiżowych polskich i zagranicznych magazynach ekonomicznych, ale przede wszystkim wykorzystywano je wprost podczas wprowadzanej zmiany, jaką było przejście od gospodarki planowanej centralnie do gospodarki wolnorynkowej w naszym kraju. Tak się działo wtedy, gdy Andrzej Bratkowski sprawował funkcję szefa doradców strategicznych wicepremiera Leszka Balcerowicza, a rekomendacje, które ten zespół przygotowywał, dotyczyły podstawowych problemów polityki gospodarczej. Podobnie praca doradcy i eksperta zespołu negocjacyjnego ds. redukcji zadłużenia polskiego wobec Klubu Londyńskiego, a także stanowisko wiceprezesa Narodowego Banku Polskiego z pewnością były dobrym przygotowaniem do tego, aby nasz kandydat pełnił tę zaszczytną, ale przede wszystkim odpowiedzialną funkcję. Dokonania dra Bratkowskiego znalazły wielokrotnie uznanie wśród profesjonalistów. W ubiegłym roku w konkursie organizowanym przez Narodowy Bank Polski zespół ekonomistów PKO SA, w tym dr Andrzej Bratkowski, zwyciężył w konkursie na najlepszych profesjonalistów analityków makroekonomicznych.

Szanowni państwo, na koniec zacytuję słowa samego kandydata, który mówi o tym, jak postrzega rolę Rady Polityki Pieniężnej i jej styl działania: Miałem już okazję brać udział w posiedzeniach rady jako wiceprezes NBP. Na podstawie tych doświadczeń uważam, że nie byłoby źle, gdyby miała miejsce publikacja stenogramów z posiedzeń. To temperowałoby nieco uczestników dyskusji i zmusiło ich do szukania argumentów, a jednocześnie rynki wiedziałyby, co jest ważne dla członków rady. Od rady można oczekiwać, że rynki będą rozumiały jej tok rozumowania, będą wiedziały, jaka jest jej prawdziwa funkcja, jakie są jej cele, co uważa za ważne, a co nie, jak bilansuje czynniki ryzyka.

Wysoki Sejmie, Klub Parlamentarny Platforma Obywatelska rekomenduje przyjęcie dra Andrzeja Bratkowskiego do Rady Polityki Pieniężnej. Dziękuję. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo, pani poseł.

O zabranie głosu proszę pana posła Jana Łopatę w celu przedstawienia kandydatury pani Elżbiety Ireny Chojny-Duch zgłoszonej przez grupę posłów Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska oraz Klubu Poselskiego Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Poseł Jan Łopata:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Premierze! W imieniu klubu Polskiego Stronnictwa Ludowego mam niewątpliwy zaszczyt zarekomendować panią prof. Elżbietę Chojnę-Duch.

Pani prof. Elżbieta Chojna-Duch jest bez wątpienia jednym z najbardziej rozpoznawalnych autorytetów w dziedzinie prawa finansowego i finansów publicznych w Polsce. Jest absolwentką Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Jej kariera naukowa jest nieprzerwanie związana z tą właśnie uczelnią. W latach 1974–1999 pracowała na stanowisku adiunkta, a następnie profesora tej uczelni. Studiowała także prawo i ekonomię Unii Europejskiej w Centrum Europejskim Uniwersytetu w Nancy we Francji.

Pani prof. Chojna-Duch jest naukowcem z dużym doświadczeniem praktycznym w dziedzinie finansów i prawa finansowego. Jest profesorem prawa na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego w Katedrze Prawa Finansowego, której była wieloletnim kierownikiem. Prowadziła także wykłady na innych uczelniach, w tym w Szkole Głównej Handlowej, a także w Wyższej Szkole Zarządzania i Bankowości w Płocku, której prorektorem była w latach 1995–2000. Jest członkiem międzynarodowych stowarzyszeń w dziedzinie finansów publicznych. W latach 2005–2007 była dyrektorem Centrum Studiów Samorządu Terytorialnego i Rozwoju Lokalnego Uniwersytetu Warszawskiego.

Jest autorką ponad 100 prac naukowych i publicystycznych, które były publikowane w kraju i za granicą, liczących się ekspertyz naukowych z dziedziny finansów i prawa finansowego, a także podręcznika do prawa finansowego i finansów publicznych, którego najnowsze, szóste wydanie niedługo znajdzie się w księgarniach.

W latach 1994–1995 pracowała jako podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów. Funkcję tę pełni ponownie od 2007 r. do chwili obecnej. Jako podsekretarz odpowiedzialna jest za budżet państwa, dług publiczny, politykę finansową i analizę ekonomiczną, finanse samorządu terytorialnego, a także za podatki, rachunkowość, departament prawny.

Jest przewodniczącą Komisji Nadzoru Audytowego. W latach 2002–2006 była przewodniczącą Komisji Egzaminacyjnej do Spraw Doradztwa Podatkowe-

go i Audytu Wewnętrznego oraz przewodniczącą zespołu ds. doradztwa podatkowego.

W latach 2002–2005 i kolejno w drugiej kadencji aż do powołania na stanowisko wiceministra finansów była członkiem Najwyższej Izby Kontroli. Od 2003 do 2004 r. pani profesor była przewodniczącą Rady Narodowego Funduszu Zdrowia.

Pani prof. Elżbieta Chojna-Duch jest też współautorem projektu ustawy o Narodowym Banku Polskim, który przygotowywała jako członek Rady Naukowej przy Prezesie NBP w latach 1992–1994 i członek Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Bankowego Narodowego Banku Polskiego.

Pełniła liczne funkcje społeczne, doradcze, będąc m.in. wieloletnim ekspertem Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej, a w 1999 r. członkiem Rady Legislacyjnej przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Doświadczenie i wiedza teoretyczna oraz praktyczna pani prof. Chojny-Duch są gwarancją właściwego i odpowiedzialnego pełnienia funkcji członka Rady Polityki Pieniężnej, stąd też w imieniu klubu Polskiego Stronnictwa Ludowego wnoszę do Wysokiej Izby o przychylnie głosowanie i przyjęcie kandydatury pani profesor. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu pana posła Marka Wikińskiego w celu przedstawienia kandydatury pana Krzysztofa Jajugi zgłoszonej przez grupę posłów Klubu Poselskiego Lewica.

Poseł Marek Wikiński:

Bardzo dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Profesor Krzysztof Jajuga został rekomendowany do Rady Polityki Pieniężnej przez środowisko akademickie. Senat Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu zgłosił tę kandydaturę do rozważenia wszystkim klubom parlamentarnym. Jedynie Klub Poselski Lewica wsłuchał się w głos środowiska naukowego. I dlatego mam zaszczyt w imieniu Klubu Poselskiego Lewica przedstawić Wysokiej Izbie kandydaturę pana profesora Krzysztofa Jajugi, który w ocenie bezstronnych obserwatorów najlepiej wypadł podczas przesłuchania przed Komisją Finansów Publicznych.

Prof. dr hab. Krzysztof Jajuga jest profesorem nauk ekonomicznych. Jest zatrudniony w Uniwersytecie Ekonomicznym we Wrocławiu na Wydziale Zarządzania, Informatyki i Finansów, gdzie pełni funkcję dyrektora Instytutu Zarządzania Finansami oraz kierownika Katedry Inwestycji Finansowych i Zarządzania Ryzykiem.

Krzysztof Jajuga ukończył studia w Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu – obecnie Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu – w 1979 r., uzyskując

Posel Marek Wikiński

tytuł zawodowy magistra ekonomii. Po ukończeniu studiów podjął pracę w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego w macierzystej uczelni. Kolejne stopnie naukowe uzyskiwał w krótkim czasie: w 1982 r. – stopień doktora nauk ekonomicznych, w 1987 r. – stopień doktora habilitowanego nauk ekonomicznych. W 1992 r. Krzysztof Jajuga jako 36-letni pracownik naukowy, na marginesie, jeden z najmłodszych w historii nauk ekonomicznych, otrzymał tytuł profesora nauk ekonomicznych nadany przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Profesor Krzysztof Jajuga ma olbrzymie osiągnięcia naukowe. Jest autorem bądź współautorem prawie 390 publikacji w języku polskim i angielskim. Wygłosił ponad 250 referatów w języku polskim i angielskim na krajowych i międzynarodowych konferencjach naukowych. Wypromował 24 doktorów nauk ekonomicznych.

Zainteresowania naukowe Krzysztofa Jajugi obejmują zagadnienia związane przede wszystkim z funkcjonowaniem rynków finansowych oraz analizą ryzyka finansowego, z zastosowaniem modeli matematycznych i ekonometrycznych. Profesor Krzysztof Jajuga prowadzi w tym zakresie badania naukowe od początku lat 90. ubiegłego stulecia. W tym zakresie uważany jest za niekwestionowany autorytet nie tylko w Polsce, ale również za granicą. Jest autorem bądź współautorem wielu publikacji, również opublikowanych za granicą, w tym kilku monografii z tego zakresu, m.in.: „Inwestycje. Instrumenty finansowe, aktywa niefinansowe, ryzyko finansowe, inżynieria finansowa” oraz „Zarządzanie ryzykiem”. Książki te były nagradzane przez środowisko naukowe. Jego badania naukowe dotyczą również związków rynków finansowych z gospodarką realną oraz stabilności systemu finansowego w kontekście prowadzonej polityki pieniężnej. Uznanie osiągnięć naukowych profesora Krzysztofa Jajugi zaowocowało zapraszaniem go na wykłady za granicą. Wykładał bądź wykladał w następujących krajach: Stany Zjednoczone, Francja, Chiny, Szwecja, Irlandia, Belgia, Holandia i Niemcy.

Profesor Krzysztof Jajuga pełnił i pełni wiele funkcji będących wyrazem uznania dla jego autorytetu naukowego. Jest członkiem Rady Naukowej Narodowego Banku Polskiego. Środowisko naukowe w demokratycznych wyborach powierzyło mu wiele funkcji o charakterze naukowym. Jako jedyny polski ekonomista jest członkiem aż trzech komitetów naukowych Polskiej Akademii Nauk: Komitetu Nauk Ekonomicznych, gdzie pełni funkcję członka zarządu, jest zastępcą przewodniczącego Komitetu Nauk o Finansach oraz zastępcą przewodniczącego Komitetu Statystyki i Ekonometrii. Inne funkcje pochodzące z wyboru to: członek prezydium i przewodniczący Sekcji Nauk Ekonomicznych Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów przy Prezesie Rady

Ministrów oraz członek Rady Nauki przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Pan profesor Krzysztof Jajuga pełnił też funkcję członka Rady Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie oraz pracował i pracuje w radach nadzorczych spółek prawa handlowego.

Krzysztof Jajuga pełni również funkcje w gremiach międzynarodowych. Jako jedyna osoba z Europy Środkowej i Wschodniej zasiada w Akademickim Komitecie Doradczym oraz w Komitecie Edukacji i Standardów najbardziej znanej międzynarodowej organizacji zajmującej się zarządzaniem ryzykiem – Professional Risk Managers International Association.

Krzysztof Jajuga ma spore osiągnięcia dydaktyczne. Jest twórcą i kierownikiem dwóch programów studiów w języku angielskim: Bachelor Studies in Finance na poziomie licencjackim oraz Master Studies in Finance – poziom magisterski. Są to unikalne programy w skali nie tylko kraju, gdyż programy te pozwoliły Uniwersytetowi Ekonomicznemu we Wrocławiu uzyskać, jako jedynej uczelni z Europy Środkowej, status partnera najbardziej prestiżowej organizacji zawodowej z zakresu finansów CFA Institute. Krzysztof Jajuga jest również wykładowcą w tym programie, prowadząc m.in. autorski wykład z zakresu polityki pieniężnej w języku angielskim Monetary policy.

Oprócz działalności akademickiej, naukowej i dydaktycznej pan prof. Krzysztof Jajuga współpracuje z wieloma instytucjami i przedsiębiorstwami, m.in. takimi, jak Narodowy Bank Polski, Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie, Komisja Nadzoru Finansowego. Na potrzeby praktyki oraz organów administracji państwowej wykonał wiele prac o charakterze eksperckim.

Panie i Panowie Posłowie! Bardzo uprzejmie proszę o poparcie kandydatury pana prof. dr. hab. Krzysztofa Jajugi, kandydata na członka Rady Polityki Pieniężnej. Dziękuję bardzo. *Oklaski*)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

I proszę o zabranie głosu panią poseł Aleksandrę Natalli-Świat w celu przedstawienia kandydatury pana Andrzeja Kaźmierczaka zgłoszonej przez grupę posłów Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość.

Posel Aleksandra Natalli-Świat:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Mam zaszczyt w imieniu klubu Prawo i Sprawiedliwość zaprezentować kandydaturę pana prof. dr. hab. Andrzeja Kaźmierczaka.

Pan prof. dr. hab. Andrzej Kaźmierczak jest wybitnym specjalistą z zakresu polityki pieniężnej. Pod-

Poseł Aleksandra Natalli-Świat

kreślam to specjalnie, gdyż wśród kandydatów jest chyba jedyną osobą, dla której polityka pieniężna jest najważniejszym, głównym tematem zainteresowań, tematem, z którym związana jest cała kariera naukowa i praca zawodowa pana profesora.

Pan profesor jest absolwentem Szkoły Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie i tam też rozpoczął swoją pracę zawodową. W 1979 r. obronił pracę doktorską pt. „Funt szterling w międzynarodowych stosunkach finansowych po II wojnie światowej”. Po uzyskaniu tytułu naukowego doktora ekonomii został awansowany na stanowisko adiunkta w Katedrze Finansów SGPiS. W roku 1986 wydał monografię książkową będącą rozprawą habilitacyjną pt. „Międzynarodowa płynność płatnicza w kapitalizmie”. Po uzyskaniu tytułu doktora habilitowanego został awansowany na stanowisko docenta w katedrze finansów. Opublikowanie kolejnej monografii książkowej pt. „Pieniądz i bank w kapitalizmie” umożliwiło mu objęcie w 1993 r. na okres 5-letni stanowiska profesora nadzwyczajnego w Katedrze Bankowości Szkoły Głównej Handlowej. W 1998 r. po wydaniu książki pt. „Podstawy polityki pieniężnej” otrzymał propozycję zatrudnienia na stanowisku profesora na czas nieokreślony. W roku 2000 prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mu tytuł profesora po opublikowaniu monografii „Polityka pieniężna w gospodarce rynkowej”, a w 2003 r. minister edukacji narodowej mianował pana prof. Andrzeja Kaźmierczaka na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Bankowości Szkoły Głównej Handlowej w Warszawie.

W trakcie swojej wieloletniej kariery naukowej pan prof. dr hab. Andrzej Kaźmierczak napisał ponad sto naukowych rozpraw. Publikował nie tylko w Polsce, ale także w Stanach Zjednoczonych, Wielkiej Brytanii, Francji i w Niemczech. Przygotował także szereg ekspertyz naukowych dla wielu różnych instytucji.

Pan prof. dr hab. Andrzej Kaźmierczak, poza karierą czysto naukową i dydaktyczną, posiada również wieloletnie praktyczne doświadczenie zawodowe. W latach 1991–1993 był członkiem Rady Nadzorczej Powszechnego Banku Kredytowego SA w Warszawie, w latach 1992–1997 uczestniczył w pracach Rady Ekonomicznej przy prezesie Narodowego Banku Polskiego, w 1997 r. był członkiem Rady Banku Pekao SA, w latach 1998–2005 był członkiem Rady Społeczno-Gospodarczej przy Rządowym Centrum Studiów Strategicznych, a ponadto w latach 1999–2005 pełnił funkcję eksperta Najwyższej Izby Kontroli do spraw polityki pieniężnej.

Wymieniam te wszystkie funkcje, aby pokazać doświadczenie pana profesora poza tym czysto naukowym i dydaktycznym związanym z uczelniami. Mówię tu o wszystkich instytucjach – pan profesor ma doświadczenie w pracy we wszystkich instytu-

cjach, które w naszym kraju zajmują się polityką gospodarczą, a szczególnie polityką pieniężną i monetarną. Pan profesor swojej działalności nie ograniczał wyłącznie do naszego kraju, jego praca zawodowa i praca dydaktyczna oraz doświadczenia związane z bankowością i instytucjami bankowymi także nie ograniczają się tylko do naszego kraju – pracował również we Włoszech, w Anglii i w Stanach Zjednoczonych.

We wrześniu 2002 r. pan profesor Andrzej Kaźmierczak otrzymał od ministra edukacji narodowej i sportu nagrodę I stopnia za udział w napisaniu podręcznika akademickiego pod tytułem „Bankowość”.

Podkreślę raz jeszcze: Cała kariera zawodowa, całe doświadczenie zawodowe i praca pana prof. dr. hab. Andrzeja Kaźmierczaka związana jest z polityką pieniężną. Zajmował się tym przez cały czas swojej działalności, aktywności zawodowej jako ekspert – nie jako polityk, nie jako zwolennik tej czy innej teorii czy tego czy innego ugrupowania, ale jako ekspert. Właśnie jako wybitny ekspert, który ma ogromne doświadczenie i ogromną wiedzę w zakresie polityki pieniężnej, powinien naszym zdaniem zostać członkiem Rady Polityki Pieniężnej, ponieważ właśnie takie osoby powinny w tym gremium się znaleźć.

Dlatego klub Prawo i Sprawiedliwość uważa, że pan prof. dr hab. Andrzej Kaźmierczak jest doskonałym kandydatem, i prosimy Wysoki Sejm o poparcie tej kandydatury. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję, pani poseł.

Proszę o zabranie głosu pana posła Janusza Cichonia w celu przedstawienia opinii komisji.

Poseł Janusz Cichoń:

Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Mam zaszczyt przedstawić opinię Komisji Finansów Publicznych dotyczącą wniosku w sprawie wyboru członków Rady Polityki Pieniężnej.

Komisja Finansów Publicznych na posiedzeniu w dniu 6 stycznia wysłuchała uzasadnień, będących w gruncie rzeczy laudacjami na rzecz kandydatów. Przeprowadziła także dyskusję, w ramach której kandydaci odpowiadali na często bardzo zaawansowane, wysublimowane, można by rzec, pytania. To drobiazgowe przesłuchanie zakończyło głosowanie nad poszczególnymi kandydatami.

Pragnę poinformować Wysoką Izbę, że wynik tego głosowania jest korzystny dla wszystkich przedstawionych kandydatów, co oznacza w praktyce, że Komisja Finansów Publicznych pozytywnie opiniuje przedstawione wnioski. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z pań i panów posłów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionych kandydatur?

Zgłosiła się jedna osoba.

Pani poseł Gabriela Masłowska.

Bardzo proszę.

Poseł Gabriela Masłowska:

Dziękuję, panie marszałku.

Mam pytanie do pani poseł Leszczyny z Platformy Obywatelskiej. Pan dr Andrzej Bratkowski, którego kandydaturę pani przedstawiała, na łamach zeszytów BRE – CASE wspólnie z obecnym ministrem finansów panem Jackiem Rostowskim opublikowali artykuł „Suwerenność czy unia monetarna?”. Obaj panowie sprawę postawili jasno i wyraźnie: albo suwerenność, albo unia monetarna. Obaj wyraźnie popierali i popierają pełne uczestnictwo Polski w strefie euro. Tak więc pan dr Bratkowski niestety otwarcie opowiedział się przeciwko suwerenności.

Pytam panią poseł: Jak pani połączy przedstawienie i popieranie kandydatury pana dr Andrzeja Bratkowskiego z obowiązkiem dbałości posła Rzeczypospolitej Polskiej o suwerenność Polski?

I drugie pytanie. Pan Jacek Rostowski wspólnie z panem Bratkowskim na łamach wspomnianego artykułu pisali, cytując: gospodarka polska stanowi zaledwie 1,5% PKB strefy euro, z czego wynika, że nawet przy pełnoprawnym członkostwie w unii monetarnej Europejski Bank Centralny praktycznie nie będzie brał pod uwagę warunków gospodarczych naszego kraju.

Mamy rok 2010. Według danych Banku Światowego PKB Polski stanowi 3,9% PKB strefy euro, a więc również bardzo mało.

Pytam panią: Czy nie obawia się pani, że popierając kandydaturę pana Andrzeja Bratkowskiego, przyspieszy pani sytuację, w której przejęcie kompetencji Narodowego Banku Polskiego przez Europejski Bank Centralny spowoduje, że właśnie ten bank praktycznie nie będzie brał pod uwagę warunków gospodarczych w naszym kraju w swojej polityce po wejściu Polski do strefy euro? Dziękuję. Proszę o odpowiedź.

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Przedstawicielka wnioskodawców pani poseł Izabela Leszczyna.

Bardzo proszę, pani poseł.

Poseł Izabela Leszczyna:

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Pani poseł, chciałabym tylko powiedzieć, że pan dr Andrzej Brat-

kowski na wszystkie pytania, które posłowie na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych stawiali, odpowiadał. Kwestie przez panią dzisiaj zgłoszone były tam także poruszane. Chcę też powiedzieć wyraźnie, że pani poseł także zagłosowała za kandydaturą pana dr. Andrzeja Bratkowskiego do Rady Polityki Pieniężnej. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Marszałek:

Pani poseł chce sprostować, tak?

Poseł Gabriela Masłowska:

Panie marszałku, pani poseł wprowadza Wysoką Izbę w błąd. Tego typu pytanie nie było stawiane na posiedzeniu Komisji Finansów Publicznych, po pierwsze. Po drugie, nie głosowałam za kandydaturą pana Bratkowskiego.

(Poseł Stanisław Żelichowski: I to był błąd.)

Marszałek:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, przechodzimy do głosowania.

Sejm powołuje zgodnie z art. 31 ust. 1 regulaminu Sejmu członków Rady Polityki Pieniężnej bezwzględną większością głosów.

Przypominam, że Sejm ma powołać dwóch członków Rady Polityki Pieniężnej.

Zgłoszono 4 kandydatów.

W związku z tym Sejm przeprowadzi w tej sprawie głosowanie za pomocą urządzenia do liczenia głosów, wykorzystując funkcję tego urządzenia umożliwiającą dokonanie wyboru z listy.

Pomocnicza lista kandydatów została paniom i panom posłom wyłożona na ławy. Po rozpoczęciu głosowania lista w takiej kolejności zostanie umieszczona w czytniku urządzenia do liczenia głosów.

W myśl art. 31 ust. 2 regulaminu Sejmu w przypadku gdy w głosowaniu żaden z kandydatów nie uzyska bezwzględnej większości głosów, przed kolejnymi turami głosowania z listy kandydatów usunięte zostanie nazwisko tego kandydata, który w poprzedniej turze uzyskał najmniejszą liczbę głosów.

Przypominam zasady głosowania. Po rozpoczęciu głosowania na wyświetlaczu pojawi się pierwsza litera imienia i nazwisko pierwszego kandydata. Lista kandydatów ułożona jest w porządku alfabetycznym. Aby oddać głos na kandydata, którego nazwisko widnieje aktualnie na wyświetlaczu, należy nacisnąć przycisk koloru zielonego, oznaczony również znakiem plus. Aby zmienić decyzję, należy nacisnąć przycisk koloru czerwonego – przeciw, minus. Znak plus obok nazwiska zniknie. Po oddaniu głosu na wybranych kandydatów należy zatwierdzić swoją de-

Marszałek

cyzę przez naciśnięcie przycisku oznaczonego kolorem białym.

To państwu przypominam, bo często o tym białym przycisku zapominamy.

Zanim rozpoczniemy głosowanie, przypominam paniom i panom posłom, że naciśnięcie białego przycisku jest równoznaczne z ostatecznym podjęciem decyzji. Zatem proszę, aby przycisku tego użyć jako ostatniego, ale użyć.

Czy wszyscy posłowie są gotowi do oddania głosów?

Nikt nie zgłasza, że nie.

Rozpoczynamy zatem głosowanie.

Czy wszyscy posłowie podjęli...

Proszę państwa, rozpoczynamy głosowanie. W czytelnikach już są...

Proszę państwa, jeszcze raz. Wiem, na czym będzie polegał kłopot. Bardzo proszę, aby państwo najpierw dokonali wyboru dwóch osób. Trzeba przy dwóch osobach postawić znak plus.

Jeszcze raz państwo mogą dokonać wyboru. Proszę pamiętać, że zanim się naciśnie przycisk biały, należy dokonać wyboru osób, które chcemy wybrać, dwóch osób. Najpierw plusy przy nazwiskach, a dopiero potem raz przycisnąć biały przycisk.

Proszę państwa, jeszcze raz przypominam, że najpierw plusy, dwa plusy, przy nazwiskach, a potem raz przycisk biały. Za chwilę urządzenia będą włączone ponownie.

Chyba jednak mało jest tutaj inżynierów.

Zarządzam głosowanie.

Proszę o oddawanie głosów.

Należy postawić plusy przy dwóch nazwiskach i dopiero wtedy nacisnąć biały przycisk.

Jeszcze cztery osoby nie nacisnęły białego przycisku – bo tyle kart mamy w czytnikach, a oddano mniej głosów – trzy osoby, dwie osoby.

Proszę państwa, zamykam głosowanie.

Informuję, że głosowało 433 posłów. Większość bezwzględna wynosi 217. Pani Elżbieta Chojna-Duch uzyskała 412 głosów, pan Andrzej Bratkowski – 232 głosy, pan Andrzej Kaźmierczak – 152 głosy, pan Krzysztof Jajuga – 42 głosy.

Stwierdzam, że Sejm bezwzględną większością głosów powołał na członków Rady Polityki Pieniężnej pana Andrzeja Bratkowskiego i panią Elżbietę Chojnę-Duch. *(Burzliwe oklaski)*

(Minister finansów Jan Vincent-Rostowski wręcza pani Elżbiecie Chojnie-Duch bukiet kwiatów)

Dziękuję. Gratulujemy wybranym.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu 25. porządku dziennego: Zmiany w składach osobowych komisji sejmowych (druk nr 2653).

Prezydium Sejmu na podstawie art. 148a ust. 12 oraz art. 20 ust. 1 regulaminu Sejmu, po zasięgnięciu opinii Konwentu Seniorów, przedłożyło wniosek w sprawie zmian w składach osobowych komisji sejmowych.

Czy ktoś z pań i panów posłów pragnie zabrać głos w sprawie przedstawionych propozycji?

Nikt się nie zgłasza.

Przystępujemy zatem do głosowania.

Kto z pań i panów posłów jest za przyjęciem zmian w składach osobowych komisji sejmowych, w brzmieniu proponowanym w druku nr 2653, zechce podnieść rękę i nacisnąć przycisk.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

W głosowaniu udział wzięło 392 posłów. Za oddano 386 głosów, nikt nie był przeciw, 6 osób się wstrzymało.

Stwierdzam, że Sejm dokonał zmian w składach osobowych komisji sejmowych.

Zarządzam 2 minuty przerwy technicznej.

(Przerwa w posiedzeniu od godz. 10 min 49 do godz. 10 min 58)

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Wznawiam obrady.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktów 26. i 27. porządku dziennego:

26. Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2604).

27. Pierwsze czytanie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2603).

O zabranie głosu proszę pana posła Jacka Żalka w celu przedstawienia uzasadnienia projektu ustawy zawartego w druku nr 2603.

Poseł Jacek Żalek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W imieniu Komisji Nadzwyczajnej „Przyjazne Państwo” mam przyjemność przedstawić projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw.

Chciałbym wskazać na przełomowy charakter tego projektu. W mojej ocenie z uwagi na realny wpływ na naszą rzeczywistość projekt ten można porównać do ustawy o swobodzie gospodarczej przyjętej w czasach ministra Wilczka. Wprowadzenie tamtej ustawy było przejściem od realiów państwa zarządzanego w sposób nakazowo-rozdziałczy do realiów gospodarki wolnorynkowej. Mam nadzieję, że ten projekt ustawy spełni oczekiwania społeczne i że jego przyjęcie sprawi, iż ustawowe upośledzenie przymusem adwokackim i przymusem korporacyjnym zostanie zastąpione zasadami panującymi na wolnym rynku usług prawnych.

Posel Jacek Żalek

Omówienie tego projektu chciałbym zacząć od przytoczenia niezwykle wymownych faktów. Otóż 1,5% obywateli korzystających ze swojego prawa do toczenia sporu przed sądem cywilnym korzysta z korporacyjnego pełnomocnika. Chciałbym powtórzyć: 1,5% obywateli. To oznacza, że 98,5% naszych rodaków szukających sprawiedliwości w sądach Rzeczypospolitej Polskiej nie korzysta z tej pomocy. To znaczy, że są oni skazani na samodzielne, pozbawione wsparcia, dochodzenie swoich racji i że często mierzą swoje siły z uzbrojonymi po zęby korporacjami urzędniczymi, handlowymi czy usługowymi. Któż z nas nie miał bowiem na przykład ochoty wytoczyć powództwa którejś ze spółek telekomunikacyjnych? A ilu z nas na to się odważyło? Okazuje się, że tylko 1,5% Polaków – trudno mi powiedzieć, z jakich przyczyn, możemy zastanowić się nad tym, czy z powodów ekonomicznych, czy z przekonania o własnej wiedzy i słuszności swoich przekonań, czy też z przekonania o tym, że sądy w Polsce są sprawiedliwe – korzysta z profesjonalnej pomocy prawnej.

Odpowiedź na pytanie, dlaczego tak jest, jest niestety przerażająca. Otóż nie korzystamy z tych usług tylko dlatego, że mamy głębokie przekonanie o tym, że są one mało skuteczne i nie stać nas na tego typu usługi. Mógłbym zakończyć wypowiedź po podaniu tego faktu, bo jest tak wymowny, że w zasadzie dalsze tłumaczenie wydaje się niepotrzebne, ale trzeba zwrócić na to uwagę w imię odpowiedzialności, jaka spoczywa na politykach, i w imię wstydu, jaki ponosimy za to, że po zmianach ustrojowych przez 20 lat nie udało nam się uporać z tym problemem. Mimo że Polska leży w centrum Europy, pomimo to, iż jest członkiem Unii Europejskiej, dzieli nas totalna przepaść od krajów europejskich. Otóż w Europie wskaźnik wykorzystania profesjonalnego zaplecza w toczeniu sporów cywilnych przekracza 70%, a w Polsce stanowi on 1,5%. Przy założeniu, że Europa będzie stała w miejscu – być może fala mrozów sparaliżuje Europę, a nasz kraj ominie – potrzebowalibyśmy 30 lat na to, żeby dorównać dzisiejszym standardom europejskim.

Projekt tej ustawy zakłada, że każdy prawnik uniwersytecki, każdy, kto zdał państwowy egzamin magisterski, będzie mógł reprezentować stronę w sądzie cywilnym. To założenie wynika z podstawowych wolności i praw obywatelskich, bo skoro możemy dysponować własnym majątkiem, możemy go dzielić, możemy nawet trwonić ten majątek, dokonywać darowizn, to nie ma żadnego uzasadnienia, żeby odmówić prawa wyboru osoby, która będzie w naszym imieniu walczyć o nasze prawa majątkowe. Takie rozwiązania są powszechne u naszych sąsiadów. Na północy, w Norwegii i w Szwecji, nie ma nawet kryterium wykształcenia, każdy może być pełnomocnikiem. W Niemczech, we Francji, w Hiszpanii ten system funkcjonuje z powodzeniem. Należałoby zadać pytanie, dlaczego Polacy mieliby być gorsi i nie

mieć prawa korzystania ze swojej podstawowej wolności, czyli wskazania swojego pełnomocnika.

Nie jest tak, że przed polskim sądem w naszym imieniu może występować tylko i wyłącznie prawnik z korporacji. Otóż w naszym imieniu może występować każdy, ale pod warunkiem, że jest z bliskiego kręgu rodziny, czyli lekarz, tokarz, piekarz, murarz, bednarz może w majestacie prawa reprezentować nasze racje przed sądem. Jednak ten sam bednarz, jeżeli nie ma stopnia pokrewieństwa określonego w naszym prawie, nie może nas reprezentować. Cenzus rodzinny jest niczym nieuzasadniony.

Kolejny przykład. Prawnika, który jest zatrudniony w zakładzie pracy, w przedsiębiorstwie, który nie należy do korporacji, może swojego pracodawcę reprezentować w sądzie, może walczyć o jego milionowe sprawy. Gdyby jednak chciał go reprezentować prywatnie, a przedmiot sporu byłby nawet 100-złotowy, nie mógłby tego robić.

To powoduje, że w Polsce nasi obywatele są upośledzeni. Ustawowo odbiera im się prawo wyboru osoby, która będzie reprezentowała ich stanowisko i będzie walczyła o ich prawa. Skąd to powszechne przekonanie o tym, że prawnik z korporacji albo sobie nie poradzi, albo z innych powodów nie będzie w stanie pomóc polskiemu obywatelowi przed sądem Najjaśniejszej Rzeczypospolitej Polskiej?

Wydaje mi się, że wynika to z dwóch powodów. Po pierwsze, stosunek liczby mieszkańców do liczby prawników w Polsce mówi o tym, że odbiegamy całkowicie od standardów europejskich, począwszy od naszych sąsiadów ze wschodu: Rosja, Ukraina, Litwa, z zachodu: Niemcy, Hiszpania, i z południa: Grecja. Tam liczba prawników na 100 tys. mieszkańców jest wielokrotnie, wielokrotnie większa. Być może powodem tego, że nie mamy zaufania i nie korzystamy z usług korporacyjnych prawników, jest fakt, iż mają oni tak dużo pracy, że nie mogą skupić się na drobnych problemach i codziennych sporach zwykłego mieszkańca Polski.

Ograniczenie konkurencyjności to niski poziom świadczonych usług. Niski poziom świadczonych usług to brak skuteczności. Niska skuteczność to mała liczba spraw. Mała liczba spraw to wysokie ceny. Wysokie ceny to wykluczenie społeczne. Wykluczenie społeczne to upośledzenie. Upośledzenie to klęska naszego wymiaru sprawiedliwości.

Podając taki obrazowy przykład z mechanizmów wolnego rynku, chciałbym powiedzieć, że Polska może poszczycić się tym, że na nasze stoły trafiają wysokiej jakości produkty, począwszy od pieczywa, nabiału, a na owocach i mięsie kończąc. Powszechne użycie sprawia, że w sprzedaży znajdują się produkty wysokiej jakości, które są dostarczane przez konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa, co powoduje, że możemy szcycić się i chlubić tymi produktami. Codziennie zaczynamy dzień od modlitwy i kromki chleba z masłem. Myślę, że w naszych ustach pozostaje smak jednego z najlepszych chlebów w świecie,

Poseł Jacek Żalek

ale jest to powodowane tym, że korzystamy z tych produktów w sposób powszechny.

Drugi przykład, niestety smutny, świadczący o tym, że nasz kraj nie korzysta z możliwości, jakie daje nam położenie i to, że jesteśmy krajem nadmorskim. Otóż w Polsce nie ma powszechnej kultury spożywania owoców morza, ryb. Jeśli chodzi ich spożycie, to kształtuje się ono u nas na poziomie jednego z najniższych w Europie i świecie. To też może wpływać na stan naszego zdrowia. Wynika to jednak z tego, że nie ma powszechnej dystrybucji, ceny są wysokie, a jakość jest niska. Niestety dopóki korzystanie z pomocy prawnej nie będzie tak powszechne, jak jest powszechny na naszych stołach chleb, dopóty będziemy skazani na sytuację, w której możemy mówić o faktycznym wykluczeniu społecznym prawie całego społeczeństwa chcącego rozstrzygać swoje spory przed sądami Najjaśniejszej Rzeczypospolitej. Dzięki temu projektowi ustawy chcemy przywrócić Polakom prawo głosu przed sądami.

Kończąc swoje wystąpienie, chciałbym powołać się na osobisty przykład. Otóż jako student miałem sposobność zmierzenia się przed sądem z urzędującym wówczas ministrem, wybitnym prawnikiem, adwokatem. Udało mi się doprowadzić do korzystnego rozstrzygnięcia i mam wrażenie, że było to wynikiem tego, iż samodzielnie prowadziłem tę sprawę. Byłem głęboko przekonany o jej powodzeniu, ale ta sprawa wymagała troski i wnikliwej analizy każdego elementu postępowania sądowego. Mój obecny kolega z ław poselskich skorzystał niestety z pomocy prawnej swojego kolegi po fachu, adwokata. Ten, obarczony wieloma obowiązkami, licznymi sprawami, nie dopatrzył niestety wszystkich formalności i nie mógł zgodnie z intencją przedłużyć procesu do czasu przedawnienia. Skoro udało się doprowadzić sprawę do pozytywnego rozstrzygnięcia studentowi prawa, to nie widzę powodu, żeby odmawiać absolwentom prawa do reprezentowania obywateli przed sądem. Dziękuję bardzo. *Oklaski*)

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu pana posła Andrzeja Derę w celu przedstawienia uzasadnienia projektu ustawy zawartego w druku nr 2604.

Proszę uprzejmie.

Poseł Andrzej Mikołaj Dera:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Mam zaszczyt przedstawić projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw.

Wysoka Izbo! Na pierwszy rzut oka wydaje się, że jest to niewielka zmiana, gdyż zmienia się brzmienie art. 87 Kodeksu postępowania cywilnego. Kiedy spojrzy się na treść tego przepisu, widać, że jest to zmiana fundamentalna, która w istotny sposób wpłynie na prawa obywateli w naszym kraju. Kładę szczególny nacisk na prawa obywateli w naszym kraju. W dzisiejszym systemie prawnym tak naprawdę to państwo wyznacza obywatelowi ramy prawne, kto ma go reprezentować w jego interesie przed sądem. To jest rzecz zdumiewająca, która, wydaje się, ma korzenie w poprzednim systemie, kiedy to państwo decydowało za obywateli, co jest dla nich słuszne, obywatel o tym nie decydował.

Proszę zwrócić uwagę na pewne paradoksy w polskim prawie. Na czym polega paradoks? Na nierówności pewnych podmiotów w reprezentowaniu przed sądem. Sprawa obywatela, jak powiedziałem, jest uregulowana w art. 87, który mówi, że może to być osoba mu bliska, o tym już mówił przedmówca, nie będę powtarzał tych argumentów, adwokat albo radca prawny.

Przyjrzyjmy się reprezentacji osoby prawnej. Czy są jakieś zastrzeżenia, jakieś ograniczenia, aby osobę prawną reprezentowała przed sądem taka czy inna osoba? Takich ograniczeń nie ma. To pracodawca, a dokładnie przedstawiciel osoby prawnej, decyduje, kto go będzie reprezentował. To może być pracownik firmy będący tokarzem, ślusarzem. Każdy, nie ma żadnych ograniczeń. Pytanie pierwsze: Czy w polskim systemie prawnym mamy do czynienia z równością podmiotów, które są reprezentowane przed sądem? Otóż nie mamy. Ta zmiana nie jest rewolucyjna. Moglibyśmy dojść do takich systemów, jakie są w innych krajach, mówił o tym mój przedmówca, bo te projekty są bardzo zbliżone do siebie, do systemów, które nie wprowadzają żadnych ograniczeń, uznano bowiem, iż tak naprawdę to obywatel decyduje o tym, kto ma go reprezentować; nie ma żadnych ograniczeń. Jest to suwerenne prawo obywatela danego kraju do ustalenia, kto ma go reprezentować jako pełnomocnik przed sądem. On ponosi za to wszelkie konsekwencje, nikt inny. Nie wprowadzamy takiej rewolucyjnej zmiany. Wprowadzamy zmianę, która ma umożliwić osobom wykształconym w tym kierunku, absolwentom wydziałów prawa, reprezentowanie obywatela przed sądem.

Musimy sobie zadać pytanie, dlaczego Polacy nie korzystają z usług adwokatów. Tak jest, to wynika z badań, zaraz je przytoczę. Jest chyba kilka powodów. Jest jeden główny powód, wydaje się, że jest to powód ekonomiczny. Otóż jedynie w 1,5% spraw cywilnych Polacy korzystają z pomocy adwokata przed sądem. To wynika z rocznika statystycznego za rok 2008. Szanowni państwo, poseł Rzeczypospolitej po uzyskaniu takiej informacji, że polscy obywatele jedynie w 1,5% spraw korzystają z profesjonalnej pomocy prawnej, z usług adwokata, musi się zacząć zastanawiać, dlaczego tak się dzieje i co zrobić, żeby ten stan zmienić. Dlaczego, panie ministrze, w Unii

Posel Andrzej Mikołaj Dera

Europejskiej ten odsetek wynosi 70%? To wynika z badań, to nie są dane sufitowe. Czyli, krótko mówiąc, Europejczycy, a jesteśmy częścią Unii Europejskiej, 50 razy częściej niż Polacy korzystają z tych usług. W związku z tym cały czas nasuwa się pytanie, dlaczego przeciętny Europejczyk ma takie możliwości, a Polak takich możliwości nie ma.

Szanowni państwo, ten projekt, ta zmiana ma spowodować przede wszystkim skorzystanie przez obywatela z tej możliwości, danie mu takiej możliwości, gdyż to nadal on będzie o tym decydował. Nie rozumiem zupełnie argumentów przedstawicieli zawodów korporacyjnych, mówiących o wyższości wykształcenia, aplikacji itd., że można to przekazywać tylko profesjonalnemu zastępcy. W istniejącym stanie prawnym jedynie 1,5% obywateli korzysta z tych usług, czyli mamy nadal tolerować sytuację: albo mieć zastępcę profesjonalnego, albo wcale nie mieć zastępstwa przed sądem? Wydaje się, że jest to kierunek nie do zaakceptowania. Trzeba stworzyć obywatelom prawo i możliwość wyboru, kto będzie ich reprezentował przed sądem.

Szanowni państwo, istnieje też w ogóle problem świadomości prawnej w polskim społeczeństwie. Jeżeli się spojrzy na pewne dane statystyczne, to okazuje się, że to jest olbrzymi problem, gdyż większość społeczeństwa nie wie w ogóle, po co korzystać z takich usług, nie wie, że jest możliwość odwołania się od decyzji. To są dane zatrzważające. To są dane, które powinny zmusić nas wszystkich – ministerstwo, parlamentarzystów, stowarzyszenia, całe społeczeństwo – do radykalnej zmiany świadomości prawnej polskich obywateli. Bo ta nieświadomość powoduje później ogromne skutki w ich życiu, w ich prawach, w korzystaniu z tych praw.

Spójrzmy też na pewne badania statystyczne. Otóż ponad 50% obywateli uważa, że ceny usług adwokatów są zbyt wysokie. To są badania TNS OBOP na zlecenie Krajowej Izby Radców Prawnych. To nie są badania wykonywane na zlecenie partii politycznych, ale również na zlecenie korporacji. Przyczyna wysokich cen, po pierwsze, to jest jedna z najniższych w Europie liczba adwokatów. Mamy te dane statystyczne. W 2005 r. ten wskaźnik w Polsce wynosił 70 przedstawicieli prawnych na 100 tys. mieszkańców. W tym samym czasie, jeśli chodzi o ten wskaźnik, w Grecji to było 323 prawników, w Hiszpanii – 259, we Włoszech – 225. Szanowni państwo, prosta matematyka, ile razy więcej musi być w Polsce adwokatów i radców prawnych, żeby zbliżyć się do standardów europejskich. Ostatnie lata pokazują, że nawet przy większym naborze na aplikacje radcowskie czy adwokackie musielibyśmy jeszcze przeżyć ok. 30–4 lat, żeby w tym tempie zwiększania ilości adwokatów i radców prawnych zbliżyć się dopiero do poziomu europejskiego. No, tą drogą, szanowni państwo, nie jesteśmy w stanie pójść i nadażyć za Euro-

pą. Trzeba zmienić w bardziej radykalny sposób dostęp obywateli do prawników.

Nie chciałbym w tej Izbie prowadzić debaty, czy lepszy jest prawnik po aplikacji czy żaden prawnik, ponieważ dla mnie odpowiedź jest prosta: lepszy prawnik bez aplikacji niż żaden prawnik. A obecnie właściwie wokół tego problemu spór powinien się toczyć, bo dane statystyczne nie kłamią – tylko 1,5% obywateli korzysta z usług prawnych. Pytanie, co robi 98% obywateli, że nie korzysta z tych usług. Sami się bronią? Czy oni są prawnikami? Nie. Czy oni potrafią się skutecznie bronić przed sądem? Nie. Ten stan trzeba zmienić.

Drugi powód to jest monopol adwokatów na reprezentowanie Polaków w sądzie. Przeprowadzone w 2008 r. badania wykazały, że ceny usług adwokatów są wyższe na rynku od 2 do 6 razy niż ceny identycznych usług świadczonych przez niezależnych prawników. Bo są takie możliwości. To są już też konkretne badania, które wykazały, że jakość usług prawników niezależnych wcale nie jest gorsza. Są to wyniki badań niezależnej organizacji ekonomicznej RIAD, które zostały opublikowane. Można je w Internecie znaleźć; jeśli ktoś jest zainteresowany, prześlą link odsyłający do wyników tych badań.

Czyli, krótko mówiąc, Polaków nie stać na adwokatów, a o swoje prawa walczą w sądach sami. Bronią swoich praw w sądzie pomimo tego, że nie mają praktycznie żadnej wiedzy w tym zakresie, czym czasami sobie szkodzą. Jedynie 18% Polaków wie, że od wyroku sądu pierwszej instancji można się odwołać, a ponad 30% Polaków nie wie, co to pozew. Mówiłem o tych dramatycznych danych dotyczących świadomości prawnej Polaków.

Polacy przegrywają swoje słuszne racje w sądach i nie rozumieją wyroków sądów. Cierpi na tym wymiar sprawiedliwości. Blisko 30% Polaków uważa, że wymiar sprawiedliwości jest zagrożony korupcją, aż 84% zgadza się z opinią, iż bogaty zawsze wybroni się przed sądem, bo stać go na najlepszych adwokatów lub sówite łapówki, 70% akceptuje pogląd, że adwokaci bardziej dbają o swój zysk niż o interes klienta, a ponad 66% uznaje, iż wymiar sprawiedliwości nie jest sprawiedliwy, gdyż faworyzuje przestępców, a gnębi pokrzywdzonych. Są to opinie polskiego społeczeństwa wynikające z badania TNS OBOP przeprowadzonego również na zlecenie Krajowej Rady Radców Prawnych w roku 2009.

Ten projekt ma na celu zlikwidowanie rażącej niesprawiedliwości, która ma miejsce. Niesprawiedliwości, która polega na tym, że Polaka bogatego stać na adwokata, a Polak mniej zamożny musi się bronić sam – pomimo tego, że nie zna prawa i swoich praw bronić czasami nie potrafi. Czy jest to sprawiedliwość? Czy sprawiedliwe jest to, że państwo, my, posłowie, tolerujemy taki stan rzeczy, w którym słabszych, mniej zamożnych Polaków skazujemy na prawne wykluczenie, pozostawiamy w trudnych momentach życiowych zdanych na samych siebie?

Posel Andrzej Mikołaj Dera

Stawiamy przed wyborem: albo zapłacą, albo muszą bronić się sami. A zapłacą dużo. I może ktoś powiedzieć: skoro ich nie stać, to jest to ich problem. Nie, szanowni państwo. My powinniśmy stworzyć możliwości, również ekonomiczne, bo na tym polega konkurencja, że, po pierwsze, powinna wzrastać jakość usług prawniczych, a z drugiej strony powinna obniżać się cena tych usług. I my jako posłowie powinniśmy dawać obywatelom możliwość takiego wyboru, nic więcej – nic więcej.

Polska jest wolnym krajem, a obywatele powinni mieć wolny wybór co do tego, komu powierzyć swoje sprawy. Rozwiązanie, które proponujemy w projekcie, jest czymś normalnym, zupełnie oczywistym w innych krajach europejskich, np. w Niemczech, we Francji, w Szwecji. Tam obowiązuje prosta zasada: obywatel jest wolny i ochronę swoich praw może powierzyć temu, kogo wybierze. Państwo wolnemu obywatelowi nie może narzucać, z usług jakiego prawnika i z jakiej korporacji ma korzystać, i który prawnik ma jego interesy reprezentować.

Zmiana, którą, mam nadzieję, przyjmie Wysoka Izba, doprowadzi do sytuacji, iż prawa Polaka nie będą chronione gorzej aniżeli prawa Niemca, Francuza, Włocha, Szweda czy Duńczyka. I taki jest fundamentalny cel tych zmian. I chciałbym właśnie odwrócić kierunek dyskusji nad tym projektem – to nie jest żaden zamach na jakąkolwiek korporację. Ten projekt w żadnej mierze nie dotyczy praw adwokatów, radców prawnych – on nawet nie dotyczy tych kwestii, tylko zmienia w sposób fundamentalny prawo obywatela do tego wyboru. I myślę, patrząc w szerszej perspektywie, że on jest również bardzo potrzebny korporacjom, potrzebny adwokatom, radcom prawnym, bo dzięki niemu zacznie się prawdziwa konkurencja. Sądzę, że Wysokiej Izby nie muszą przekonywać, iż konkurencja na rynku jest czymś dobrym, bo o efektach braku konkurencji – a przecież mamy ustawowy zakaz konkurowania prawników między sobą. Oni nie mogą konkurować, muszą stosować wspólne zasady korporacyjne. Do czego to doprowadziło, dzisiaj widzimy. Mówiliśmy o tym, mówiłem ja przed chwilą, mówi społeczeństwo, które jest pytane o to przez instytuty badania opinii publicznej. Nie można przejść obojętnie obok tego typu ustaleń, które są dokonane.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! To, co mnie zdumiało już w momencie, kiedy te projekty pojawiły się w polskim parlamencie, to zarzuty, że są to projekty niezgodne z konstytucją, wygłaszane przez przedstawicieli korporacji – korporacji adwokackiej, korporacji radców prawnych. Powiem szczerze, że wzbudziło to moje ogromne zdumienie. Dlaczego? Od kiedy to w polskim systemie prawnym zwiększanie swobody obywateli może być niezgodne z konstytucją? Spojrzenie korporacji na ten projekt niestety jest zupełnie niezrozumiałe. Otóż korporacje na ten projekt patrzają tak, że on w jakiejś mierze narusza ich interesy i

narusza interesy obywateli przez to, że nie będą oni mogli wybrać profesjonalnie przygotowanych swoich przedstawicieli. No, myślę, że już wcześniej w wystarczający sposób udowodniłem, że ta teza nijak ma się do rzeczywistości. Ale wygłaszanie argumentów, że te projekty są niezgodne z konstytucją, jest już czymś naprawdę zdumiewającym. To trzeba sobie zadać pytanie: Czy w Niemczech, we Francji, we Włoszech, w Norwegii nie ma konstytucji? A jeżeli tam jest konstytucja, to czy tam są jakieś inne normy konstytucyjne, skoro w tych krajach obywatel może wybierać? Czy w Polsce w jakiś sposób obywatel polski jest gorszy od obywatela francuskiego, skoro w Polsce danie mu tych praw narusza konstytucję? Czy my mamy takie normy konstytucyjne, że jesteśmy w stanie wykazać, że zwiększanie swobód obywatelskich jest niezgodne z konstytucją? Przecież gdyby przyjąć tę tezę, to doszlibyśmy do strasznego wniosku, że konstytucja jest przeciwko obywatelom. Ja tak naszej konstytucji nie odczytuję.

Dlatego mam nadzieję, że ten projekt, który dzisiaj jest Wysokiej Izbie przedstawiany, będzie procedowany przez Wysoką Izbę, że nie tylko będzie procedowany, ale że zostanie przyjęty przez Wysoką Izbę i że przyjęcie tego projektu przybliży obywateli polskich do obywateli Niemiec, Francji, Włoch, Szwecji itd., czyli zbliży nasze prawa do praw, które mają obywatele w Unii Europejskiej. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję panu posłowi.

Sejm ustalił, że w łącznej dyskusji nad tymi punktami porządku dziennego wysłucha 5-minutowych oświadczeń w imieniu klubów i kół.

Otwieram dyskusję.

Stanowisko klubu Platforma Obywatelska przedstawi pan poseł Witold Pahl.

Proszę bardzo, panie posle.

Posel Witold Pahl:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo! W imieniu Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska pragnę przedstawić stanowisko mojego klubu w sprawie dwóch projektów – projektu komisji „Przyjazne Państwo” oraz poselskiego projektu – ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw.

Szanowni Państwo! Tematyka projektowanych zmian została już przez posłów wnioskodawców omówiona, ale żeby wskazać wagę tego problemu, chcę na początku podkreślić, że rząd Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego ten problem widzi jako bardzo poważny, mało tego, przystąpił do jego rozwiązania. Aby wskazać te dziedziny, w których już do tej pory podjęto działania, należy powiedzieć o dwóch elementach: jeden to dostęp młodzieży do za-

Posel Witold Pahl

wodów prawniczych, drugi to ogólnie pojęta sprawa funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Podnoszone przez posłów wnioskodawców kwestie dotyczące dostępu młodzieży do zawodu w dużym stopniu zostały już dzisiaj rozwiązane. Przypomnę, że być może to wynika również z różnicy dat, dlatego że inicjatywa ustawodawcza została podjęta latem, a już we wrześniu jesteśmy po egzaminach aplikantów radcowskich, adwokackich, notarialnych, komorniczych. Właściwie każdy, kto się dobrze przygotował do tego egzaminu, na aplikację się dostał. Podam cyfry: 77% na adwokacką, radcowską – podaję w zaokrągleniu – 74,5%, ponad 92% chętnych dostało się na aplikację komorniczą, na notarialną – 74,5. To w liczbach bezwzględnych 14 200 osób, które były zainteresowane podjęciem aplikacji, a więc ponad 10 000 nowych kandydatów do zawodów prawniczych. We Wrocławiu 86% dostało się na aplikację adwokacką. Tak więc wprowadzenie egzaminów państwowych skutkowało dzisiaj bardzo wyraźną poprawą dostępności tego zawodu. Zresztą, dam przykład propozycji ze strony samorządu radcowskiego. Pan Maciej Bobrowicz, prezes Krajowej Rady Radców Prawnych, wprost nawet zasugerował, żeby podjąć inicjatywę ustawodawczą w celu zniesienia w ogóle egzaminów na aplikację.

Drugi element to są kwestie dotyczące usprawnienia funkcjonowania sądów. To jest to, co obywatelom stwarza największe problemy. I kolejny dowód na to, że rządowi udało się w tej sprawie zrobić bardzo dużo, to chociażby uruchomienie tzw. e-sądów. To 200 tys. spraw w roku, docelowo być może około 1,5 mln, co w znaczący sposób usprawni pracę, czyli nie będzie potrzeby chodzenia do sądu i nie będzie potrzeby szukania prawników, bo wystarczy wypełnić dokumenty jedynie w Internecie i przesłać. Kwestia podnoszona przez pana posła Żalka – częste przypadki nierówności w tzw. sądowej walce, walce przed sądem. Kolejny dowód na to, że rząd widzi problem, jeśli chodzi o spory z korporacjami finansowymi, ubezpieczeniowymi, to wprowadzona przez Sejm ustawa o tzw. roszczeniach w postępowaniach grupowych, do których będzie można przystąpić, wpisać się, i nie trzeba będzie szukać prawnika w tym zakresie.

Problematyka poruszana przez wnioskodawców, jak powiedziałem na wstępie, jest szalenie ważna, ale też nie chcielibyśmy powielać błędów, jakie są już udziałem innych państw, takich jak Hiszpania, która wprowadziła rozwiązania bardzo podobne do tych, jakie są przedmiotem obydwu projektów, wedle których prawnicy, wszyscy absolwenci prawa mogli wykonywać zastępstwo procesowe przed sądem, i po paru latach funkcjonowania takiej ustawy z uwagi na olbrzymią ilość procesów przeciwko tym młodym adeptom sztuki prawniczej z tych rozwiązań się wycofała. Wynikająca z art. 2 konstytucji zasada demokratycznego państwa prawa nakłada na ustawodawcę obowiązek zapewnienia (*Dzwonek*) każdemu oby-

watelowi prawa do skutecznego funkcjonowania przed sądem, zapewnienia mu pełnomocnictwa...

Już kończę, panie marszałku.

...ale jest zastrzeżenie, o czym wspominał pan poseł Dera – w jak najwyższym standardzie. I troska o to, żeby zapewnić powszechność dostępu do zawodu, ale przy niższych opłatach, przy wysokim poziomie zawodowym, jest również podstawą intencji Platformy Obywatelskiej, dlatego mój klub ze względu na istotną wagę podnoszonej problematyki ustawodawczej chciałby te materię przedyskutować i jest za skierowaniem obydwu projektów do dalszych prac w komisjach. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję.

Stanowisko klubu Prawo i Sprawiedliwość przedstawi pan poseł Andrzej Mikołaj Dera.

Proszę bardzo.

Posel Andrzej Mikołaj Dera:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! W imieniu Klubu Parlamentarnego Prawo i Sprawiedliwość mam zaszczyt przedstawić stanowisko dotyczące dwóch projektów ustaw (druki nr 2603 i 2604).

Te projekty wprowadzają zmiany do art. 87 Kodeksu postępowania cywilnego, poszerzając krąg podmiotów, z których obywatel może korzystać przed sądem, czyli sprawiając, iż może on korzystać z zastępstwa procesowego przed polskim wymiarem sprawiedliwości. Ponieważ byłem wnioskodawcą jednego z tych projektów, nie muszę przekonywać, że nasz klub gorąco popiera postulat dalszej pracy nad tymi dwoma projektami łącznie w polskim parlamencie.

Muszę przyznać, że w wystąpieniu przedstawiciela Platformy Obywatelskiej wygłoszonym przed chwilą pominięto główny problem, który został tu przedstawiony. Nie chodzi tu bowiem o dostęp młodych prawników do zawodu. Stwarza się taką możliwość nie tylko młodym absolwentom prawa. Przypomnę o całej rzeszy ludzi, którzy zdali na przykład egzaminy sędziowskie, odbyli aplikację sędziowską, ale z uwagi na ograniczoną liczbę etatów w sądownictwie nie mogą pracować i nie są sędziami. Pełnią oni różne funkcje w różnych instytucjach, a przecież są w pełni wykształconymi prawnikami. Mogą oni skorzystać na przyjęciu takich zapisów. Nie jest też tak, jak może się komuś wydawać, że nagle wszyscy absolwenci prawa będą otwierać biura. Zrobią tak tylko ci, którzy będą chcieli i będą czuli się na siłach pomagać prawnie, bo to wcale nie jest lekki kawałek chleba. Ktoś, kto nie udzielał porad prawnych ani nie był w sądzie, naprawdę nie wie, jak trudna jest ta materia.

Istota tego rozwiązania polega na tym, że to obywatel będzie wybierał, kto ma go reprezentować, oraz ponosił skutki swojego wyboru. Stwarzamy oby-

Posel Andrzej Mikołaj Dera

watelowi szerszą możliwość wyboru. Mój poprzednik mówił o poszerzeniu dostępu do zawodu, czego nie kwestionowałem, a my chcemy zwiększyć liczbę osób, które mogą odbywać aplikacje adwokackie czy radcowskie. Proszę zwrócić uwagę, jak reaguje na to korporacja. Ona broni się przed taką liczbą kandydatów do tych zawodów, stwarza sztuczne bariery, wprowadza dodatkowe egzaminy. Po co? Przecież nie po to, żeby pogłębiać wiedzę młodych ludzi, którzy chcą odbywać aplikacje, tylko żeby ich wyeliminować, tak żeby jak najmniej ludzi skończyło ten trudny proces uczenia się, przygotowywania do wykonywania zawodów prawniczych. Dlaczego tak się dzieje? Powód jest prosty. Przecież korporacja sama kształci korporantów, którzy potem wchodzi na rynek i stają się wewnętrzną konkurencją dla tych, którzy ich szkolili. Dlatego brakuje patronów dla tych młodych ludzi, bo patroni nie są zainteresowani tym, aby szkolić sobie konkurencję na rynku adwokatów.

Jak mówiłem już wcześniej, nie tego dotyczy jednak problem, a jest on poważny. Nawet jeżeli liczba osób przyjętych na aplikacje zwiększy się, o czym mówiłem, i tak nie dogonimy Europy przez najbliższych kilkadziesiąt lat, stąd trzeba zmienić tę sytuację poprzez bardziej radykalne otwarcie możliwości korzystania z usług prawnych przez obywatela. Będę cały czas powtarzał, że lepszy prawnik po studiach, z dyplomem magistra. Myślę, że nikt na tej sali nie śmie podważać rangi dyplomu ukończenia wyższych szkół w Polsce. Ci ludzie są wykształceni, uzyskali określone stopnie i tytuł magistra, czyli są przygotowani do tego, żeby pełnić usługi w tym sektorze rynku. Tak więc w tej sytuacji to obywatel zdecydował, bo będzie miał takie prawo, czy skorzystać z takich usług, w zależności od między innymi zasobności ekonomicznej, od innych czynników, a nawet od sprawy, bo proszę zwrócić uwagę na to, ile w sądach rozpoznaje się prostych spraw, np. o ustalenie, o zapłatę. Uczestnictwo w takich sprawach nie wymaga jakiegokolwiek znajomości prawa, chodzi o elementarz, podstawy. Niestety, ci ludzie nie są reprezentowani w sądzie przez prawników. I co się wobec tego często dzieje? Wygrywiają ci, których na to stać, bo, jak już mówiłem, nieświadomość prawna polskiego społeczeństwa jest ogromna.

Tak więc, żeby nie przedłużać tej dyskusji, panie marszałku, Wysoka Izbo, chcę powiedzieć, iż cieszymy się, że stanowisko klubu Platforma jest takie, że nad tym projektem należy pracować. Podzielamy to stanowisko. Zapowiadamy, że będziemy starali się, aby ten projekt opuścił polski parlament w bardzo szybkim tempie. Ponieważ zmiana dotyczy jednego artykułu, paru paragrafów, mamy nadzieję, że polski parlament stosunkowo szybko upora się z tym problemem, tak aby już wiosną tego roku polscy obywatele mieli poszerzoną możliwość wyboru dotyczącego tego, kto będzie ich reprezentował przed polskim sądem. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję bardzo.

Wystąpienie w imieniu klubu PSL jest na piśmie.*)

Na piśmie jest także wystąpienie w imieniu Lewicy. W związku z tym możemy przejść do zadawania pytań.

Do zadania pytań zgłosiły się 3 osoby.

Zamykam listę.

Czas na zadanie pytania – 1,5 minuty.

Pierwszy pan poseł Kazimierz Gwiazdowski, Prawo i Sprawiedliwość.

Proszę bardzo.

Posel Kazimierz Gwiazdowski:

Panie Marszałku! Panie Ministrze! Wysoka Izbo! W związku z omawianym projektem ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych innych ustaw, druk nr 2603, chciałbym zapytać, jakie są powody braku wymogu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej osób, które ukończyły wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskały tytuł magistra, występujących jako pełnomocnicy stron przed sądami administracyjnymi?

Drugie pytanie dotyczy art. 99 Kodeksu postępowania cywilnego. Czy w przypadku reprezentowania strony przez członka rodziny, na przykład małżonka, który za tę czynność nie będzie wynagradzany przez stronę, strona będzie mogła domagać się zwrotu kosztów? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję.

Pani poseł Maria Nowak, Prawo i Sprawiedliwość.

Proszę uprzejmie.

Posel Maria Nowak:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Kieruję swoje pytania i uwagi do pana ministra. Panie ministrze, do biur poselskich bardzo często zgłaszają się ludzie – procentowo jest tych spraw chyba najwięcej – z prośbami o porady prawne. Świadczy to o tym, że istnieje bardzo duża potrzeba stworzenia Polakom możliwości lepszego dostępu do prawników. Rozpatrujemy dzisiaj projekt poselski oraz projekt komisyjny. Dlatego chciałbym zapytać pana ministra, czy rząd nie dostrzega problemów, o których mówili posłowie w uzasadnieniu. Czy ministerstwo nie dostrzega nierówności i pewnej niesprawiedliwości, jaka dotyka obywateli naszej ojczyzny, zwłaszcza tych, których nie stać na opłacenie zastępstwa procesowego – trzeba dodać – niejednokrotnie w bardzo

*) Teksty wystąpień niewyłoszonych – w załączniku nr 1.

Posel Maria Nowak

długo ciągnących się procesach? Dlaczego nie ma w tej sprawie projektu rządowego?

Następne pytanie. Jakie jest stanowisko rządu? Jeżeli nie ma stanowiska rządu, to czy ministerstwo wypracowało już stanowisko wobec tych dwóch projektów, zwłaszcza projektu zawartego w druku nr 2604?

Kolejna sprawa, ponieważ mam jeszcze 3 sekundy. Ludzie najczęściej skarżą się na długość, czas trwania procesu, który czasem przewleka się i trwa nawet kilka lat. Panie ministrze, jak długo trwa dzisiaj przeciętnie proces przed sądami cywilnymi? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję.

Ostatni pan poseł Romuald Ajchler z klubu Lewica.

Posel Romuald Ajchler:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Panie Ministrze! Podzielam pogląd, który wygłosiła pani poseł Nowak, z tego prostego powodu, że rzeczywiście w biurach poselskich zapotrzebowanie na usługi prawne jest większe niż na rozwiązywanie innych problemów. Mogę nawet powiedzieć, że w moim okręgu nie mogę sobie poradzić z tym problemem.

(*Posel Maria Nowak: Ja też.*)

Źródło tego wszystkiego tkwi w tym – i co do tego ma rację pan poseł Dera – że należy zrobić wszystko, aby dostęp do usług prawnych był szerszy. Po tej zmianie będzie to bardziej możliwe niż w chwili obecnej. Podejrzewam, że 30% przegrywanych spraw wiąże się właśnie z niewiedzą, a także z przeciąganiem się procesów. Wiąże się to z niewiedzą ludzi, którzy mają określone problemy, często z racji tego, że nie mają dostępu do prawnika, sami nie uczestniczą w procesie. Często wyrok jest wydawany zaocznie.

Chciałbym poruszyć następny problem, panie ministrze. Każdy z Polaków ma prawo dostępu do adwokata i może też korzystać z jego pomocy z urzędu, jednak kryteria dochodowe zostały ustalone na tak wysokim poziomie, że mało kto z tych, którzy otrzymują najniższe emerytury, może im sprostać. W związku z tym sąd odrzuca wniosek, jest on rozpatrywany negatywnie. (*Dzwonek*) Panie ministrze, chciałbym zapytać, czy macie państwo statystyki, które mówią, ile wniosków o obrońcę z urzędu jest składanych do sądów i ile jest załatwianych pozytywnie, a ile negatywnie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję bardzo.

Lista posłów zapisanych do głosu została wyczerpana.

O zabranie głosu proszę podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości pana Zbigniewa Wronę.

Proszę bardzo.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Zbigniew Wrona:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Oba projekty zakładają nowelizację Kodeksu postępowania cywilnego, a także Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Przewidują poszerzenie kręgu osób uprawnionych do występowania przed sądami cywilnymi oraz przed sądami administracyjnymi.

Oba projekty, które właściwie są prawie tożsame, przewidują, że podstawową kategorią pełnomocników będą osoby, które ukończyły studia prawnicze w Rzeczypospolitej Polskiej i uzyskały tytuł magistra, lub ukończyły zagraniczne studia prawnicze uznane w Rzeczypospolitej Polskiej. Projekty przewidują także obowiązkowe ubezpieczenie takich osób od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności pełnomocnika. Jedynie w zakresie prawa rodzinnego, opiekuńczego i oczywiście prawa karnego, Kodeksu postępowania karnego, projekty zakładają wyłączność adwokatów i radców prawnych przy reprezentowaniu stron.

Rzecz dotyczy, jak tu podkreślono, prawa wyboru przez stronę i otwarcia możliwości wykonywania dość wyspecjalizowanych funkcji w procesie wymiaru sprawiedliwości przez adeptów studiów prawniczych. Tu od razu pierwsze spostrzeżenie. O ile rzeczywiście nie budzą jakichkolwiek oporów te sformułowania o prawie indywidualnego wyboru strony, to jednak musimy widzieć, że to nie tylko na tym rzecz polega, nie tylko na tym wyczerpuje się problem. Sprawa ma drugą stronę, bo przecież chodzi tutaj nie tylko o jakieś okazjonalne występowanie jako pełnomocnika, dlatego że akurat strona życzy sobie być reprezentowana i dokonała takiego wyboru. W tym zakresie prawo gwarantuje, że osoby powiązane ze stroną więzami rodzinnymi, pracowniczymi czy więzami stałego stosunku zlecenia mogą być pełnomocnikami. Mamy cały szereg więzów, które uzasadniają udzielenie pełnomocnictwa innej osobie niż profesjonalny pełnomocnik.

Druga strona zagadnienia polega na tym, że ten pełnomocnik jest niezwykle istotnym elementem procesu wymierzania sprawiedliwości, pełni funkcję nie tylko prywatną, działa nie tylko na rzecz tej osoby, którą reprezentuje, ale współuczestniczy w wymierzaniu sprawiedliwości. Takie jest uzasadnienie wszystkich przepisów, które starają się zagwaranto-

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona

wać maksymalnie wysoki poziom tych osób. Oczywiście chodzi tutaj również o ochronę tych osób, które są reprezentowane, ponieważ ten przykład hiszpański, który pan poseł Pahl tutaj podał, jest jednak bardzo istotny. W interesie państwa leży również to, aby nie mnożyły się później procesy o odszkodowania, aby większa grupa ludzi nie była pokrzywdzona przez działanie nieprofesjonalnych pełnomocników. Mamy więc do czynienia z dwoma aspektami. Jest to prawo wyboru, o którym tutaj obaj przedstawiciele wnioskodawców mówili, oraz wspomniany aspekt wymierzania sprawiedliwości i uczestniczenia w tym procesie profesjonalnego pełnomocnika.

Jak twierdzą wnioskodawcy, dostęp do pomocy prawnej w Polsce jest w chwili obecnej utrudniony, bo usługi te są drogie. Taka sytuacja jest wynikiem przede wszystkim braku konkurencyjności, jak twierdzą. Zdaniem projektodawców sytuacja wymaga gruntownej zmiany przez zapewnienie szybkiego wzrostu liczby osób świadczących usługi prawnicze.

Były pytania, co na to rząd, jakie są działania rządu w tej kwestii. Odnosząc się do celów założonych w tych nowelizacjach, należy dostrzec, że rząd konsekwentnie podejmuje działania zmierzające do zwiększenia dostępu do zawodów prawniczych oraz istotnego polepszenia sytuacji na rynku usług prawniczych. Przypomnę, że 25 marca 2009 r. weszła w życie ustawa z 20 lutego 2009 r. o zmianie ustawy Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy Prawo o notariacie, będąca przedłożeniem rządowym. Celem nowelizacji była –poza tym, że oczywiście chodziło o dostosowanie ustaw samorządowych do wymogów prawnych określonych przez Trybunał Konstytucyjny, poza tym dostosowaniem do wyroku trybunału – zmiana przepisów dotyczących zasad przeprowadzania naboru na aplikację adwokacką, radcowską, notarialną w celu usprawnienia procesu naboru i precyzyjnego wskazania zakresu egzaminu na aplikację, a także zmiana samej formuły egzaminu. To był ogromny krok naprzód, który przyniósł konkretne konsekwencje praktyczne, o których pod koniec powiem, bo na koniec zachowam sobie tutaj pewne dane statystyczne, które obrazują jakościową, skokową wręcz zmianę sytuacji w tym zakresie, toteż słusznie postępują panowie posłowie, i nie tylko panowie, ale wszyscy państwo, którzy są podpisani pod projektami i którym na sercu leży troska o dostęp do zawodów prawniczych, o prawo wyboru, o lepszą sytuację na rynku usług, które to wartości wszystkim państwu przysługują.

Pomijając to, że w tych projektach wprowadzono przepisy na nowo kształtujące katalog osób uprawnionych do wpisu na listę adwokatów, radców prawnych lub notariuszy bez obowiązku odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu zawodowego oraz katalog osób, które mogą przystąpić do egzaminu zawodowego bez obowiązku odbycia aplikacji, a zatem

wskazano dodatkowe drogi nie tylko przez aplikację radcowską – mówił o tym pan poseł Dera, że część absolwentów aplikacji sądowej, prokuratorskiej nie uzyskuje zatrudnienia na etatach sędziowskich czy prokuratorskich – to rzeczywiście stworzyliśmy tutaj ścieżkę dostępu do zawodów adwokata, radcy prawnego, notariusza. Biorąc pod uwagę czas trwania aplikacji, który się zalicza jako okres wykonywania praktyki prawniczej, i zdany egzamin, to w praktyce oznacza, że każdy absolwent aplikacji prokuratorskiej czy sędziowskiej będzie się mógł, jeżeli odbywał tę aplikację etatowo, wpisać na listę radców prawnych czy adwokatów. Również cały szereg podmiotów, które dysponują praktyką, ale np. mają tytuły doktorów, może przystępować do egzaminu bez odbycia aplikacji. Nie traćmy też z pola widzenia tego, że w sądach funkcjonuje wiele osób, które wykonują praktykę prawniczą wyspecjalizowaną, np. asystenci sędziego, referendarze. To są osoby, które zdobywają doświadczenie prawnicze i również zdały, np. w przypadku referendarzy, egzamin. Zatem te osoby również będą mogły po pewnym okresie wykonywania tego zawodu wpisywać się w sposób absolutnie swobodny na listę radców prawnych i adwokatów.

Wprowadzony został tą nowelizacją z 2009 r., o której mówię, nowy tryb odwoławczy poprzez utworzenie komisji egzaminacyjnej II stopnia przy ministrze sprawiedliwości, której zadaniem jest rozpatrywanie odwołań od wyników egzaminu adwokackiego, radcowskiego, notarialnego. Powołanie takiego organu zapewnia rzetelne i bezstronne rozpatrywanie sprawy, nie jest to bowiem tzw. korporacja – nie lubię tego słowa – nie jest to bowiem w rękach adwokatów czy radców prawnych, którzy mogliby się obawiać konkurencji, tylko ten egzamin jest w rękach ministra sprawiedliwości. Decyzje w tym przedmiocie podlegają zresztą kontroli sądowno-administracyjnej. Obecnie zatem zarówno nabór na aplikację, szkolenie zawodowe, jak i egzaminy zawodowe –wszystko odbywa się na podstawie znowelizowanych przepisów. Mechanizmy zawarte w tych przepisach znacznie polepszają paletę możliwych rozwiązań w zakresie dostępu do zawodów prawniczych oraz umożliwiają korzystanie z innych niż aplikacyjna dróg dochodzenia do tych zawodów. Tak ukształtowane środowisko prawne sprawia, iż obecnie zaobserwować można zwiększone, i to znacznie, zainteresowanie aplikacjami prawniczymi, co realnie przekłada się na liczbę aplikantów, liczbę osób przystępujących do egzaminów zawodowych oraz osób wykonujących zawody prawnicze, a w konsekwencji powoduje faktyczne otwarcie zawodów prawniczych.

I teraz przykłady liczbowe. W przypadku aplikacji adwokackiej pomiędzy rokiem 2000 a 2009 wzrost liczby osób, które uzyskały pozytywny wynik z egzaminu na aplikację, wyniósł 1275%. Tak więc w 2009 r. pozytywny wynik uzyskało 3112 osób, zatem o ok. 2800 więcej niż w roku 2000, czyli 9 lat wcześniej. Na początku lat dwutysięcznych mieliśmy taką sytuację, że o 1275%, a więc ponad 12 razy mniej osób rocznie

**Podsekretarz Stanu w Ministerstwie
Sprawiedliwości Zbigniew Wrona**

kończyło aplikację. Obecnie jest ich 12 razy więcej. W przypadku aplikacji radcowskiej wzrost wyniósł 900% w 2009 r. w stosunku do roku 2000. W odniesieniu do aplikacji notarialnej ponad 3000% w 2009 r. w stosunku do roku 2001. W 2009 r. pozytywny wynik uzyskało 1071, o 1030 osób więcej niż w roku 2001. Zatem w dniu 1 stycznia 2010 r. aplikację adwokacką, notarialną, radcowską łącznie rozpoczęło 10 750 osób.

Ta tendencja sprawia, że aktualnie proporcje, jeśli chodzi o liczbę aplikantów na poszczególnych aplikacjach w stosunku do liczby osób wykonujących zawód, wynoszą: 63% w przypadku samorządu adwokackiego, czyli mamy 5863 aplikantów na 9252 adwokatów wykonujących zawód. W przeciągu 2–3 lat o 63% zwiększy się więc liczba adwokatów wykonujących zawód. W przypadku radców ten procent wynosi 46%, czyli prawie połowa. W najbliższych latach, za rok, dwa, będzie o połowę więcej radców prawnych. Obecnie mamy 11 933 aplikantów na 26 050 radców prawnych. Między innymi to – a nie tylko jakaś obstrukcja samorządu, jak tutaj interpretował jednak troszkę jednostronnie pan poseł Dera – jest powodem, że są pewne trudności i nie jest łatwo uzyskać patrona. Liczby mówią same za siebie. Są to rzeczywiście proporcje, które sprawiają, że znalezienie patrona nie jest rzeczą łatwą. Z kolei jeśli chodzi o notariuszy, obecnie mamy 82% aplikantów notarialnych w stosunku do liczby notariuszy wpisanych na listę notarialną. Jest więc 1702 aplikantów na 2068 notariuszy.

Taki stan rzeczy w najbliższych latach niewątpliwie przyczyni się do istotnego zwiększenia liczby osób wykonujących zawody prawnicze.

Chciałbym również odnieść się do przywoływanej tutaj przez pana posła Derę tabelki obrazującej ilość kwalifikowanych prawników na 100 tys. mieszkańców. Otóż, rzeczywiście było w związku z tym nie najlepiej, ale państwo prezentujecie dane sprzed 5 lat. Mamy rok 2010 i obecnie przekroczyliśmy już 100 osób na 100 tys. mieszkańców. W tej chwili w Polsce na 100 tys. mieszkańców jest 105 adwokatów i radców prawnych profesjonalnie udzielających pomocy prawnej. Gdybyśmy odnieśli te dane właśnie do tej tabelki, na którą się państwo powoływaliście, to byłibyśmy na 11. miejscu przed takimi państwami, jak: Norwegia, Szwajcaria, Węgry, Dania, Chorwacja, Holandia, Austria, Czechy, Francja, Estonia i cały szereg innych. Tak więc to już są, szanowni państwo, dane nieaktualne. Jesteśmy w zupełnie innym miejscu, już teraz, po tych działaniach, które były podejmowane w ciągu ostatnich lat.

Kolejne dane. W 2005 r. liczba adwokatów wykonujących zawód wynosiła 6179. Obecnie wynosi 9122. Jest to istotny wzrost w przeciągu tych 4 lat. Liczba radców prawnych wykonujących zawód wynosiła 17 501, obecnie jest ich 26 050 w 2009 r., czy-

li również nastąpił ogromny wzrost. To właśnie powoduje, że mamy już wskaźnik 105 adwokatów i radców prawnych wykonujących zawód na 100 tys. mieszkańców.

Jeżeli chodzi o przystępowanie do egzaminów na aplikację. Otóż w 2006 r. mieliśmy 8215 absolwentów aplikacji: adwokackiej, radcowskiej i notarialnej; w 2007 r. – 7155; natomiast w 2008 r. – 6130. W 2009 r. mamy absolwentów, ale tu właściwie chodzi o absolwentów studiów i nie można powiedzieć, ilu ich będzie, bo rok akademicki jeszcze trwa, niemniej mamy 8634 studentów V roku i wszyscy oni, oczywiście, będą mogli ubiegać się o przyjęcie na aplikację. Jeszcze ciekawsze jest porównanie liczby osób przystępujących do egzaminów na aplikację. Otóż o ile w 2006 r. było tych osób 7505, to w 2009 r. do egzaminów na aplikację przystąpiło 12 634 osoby.

Wszystko to wskazuje na to, że następuje bardzo istotny, nieomal skokowy wzrost liczby zarówno aplikantów, jak i absolwentów aplikacji. W związku z tym następuje jakościowa zmiana w zakresie dostępu do świadczenia profesjonalnych usług prawniczych.

Kolejno trzeba zauważyć, że oba projekty, poselski i komisyjny, nie przewidują mechanizmów pozwalających na weryfikację umiejętności i wiedzy absolwentów studiów prawniczych w kontekście ich działalności na rynku usług prawniczych. Przecież prawnik to nie tylko adwokat i radca prawny, który rzeczywiście musi mieć pewne umiejętności, jeśli chodzi o występowanie przed sądem, przed organem administracji, jednak głównie przed sądem. Prawnicy to osoby, które pracują na różnych etatach, wspomniałem asystentów sędziów czy prokuratorów, referendarzy. W administracji samorządowej i państwowej pracują prawnicy, którzy wykonują zawód prawnika, bo, podkreślam, to też jest zawód prawnika. Utrwała się przekonanie, że zawód prawniczy wykonują tylko adwokaci czy radcy prawni, a to jest nieprawda. Również w administracji pracują pełnokrwisci prawnicy, kompetentni, wykwalifikowani, którzy świadczą inny rodzaj pracy prawniczej niż adwokaci i radcowie prawni. A zatem w tych projektach nie przewidziano mechanizmów pozwalających na weryfikację umiejętności i wiedzy absolwentów studiów prawniczych. Chociaż bowiem przesuwana jest ciężar odpowiedzialności za przygotowanie prawników do funkcjonowania w warunkach rynku usług prawniczych na szkoły wyższe, to jednocześnie w ustawach nie zawarto uregulowań odnoszących się do systemu szkolnictwa wyższego. Nie ma zatem gwarancji jakości usług, co jest niezwykle istotne dla ochrony interesów obywateli korzystających z tych usług. Stąd też z tego punktu widzenia należałoby ocenić zaproponowane rozwiązania jako niewystarczające i wymagające uzupełnienia.

W tym kontekście pragnę zauważyć, że następuje ciągły wzrost liczby uczelni prowadzących kierunek studiów: prawo. Obecnie mamy w Polsce 30 takich uczelni, z czego 9 znajduje się w Warszawie. W tej

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona

trzydzieście równo połowę stanowią uniwersytety, bo 15, z tego 2 w Warszawie, natomiast szkół niepublicznych jest 14, właściwie 15, bo Katolicki Uniwersytet Lubelski jest szkołą niepubliczną finansowaną ze środków publicznych, więc w sumie układa się to pół na pół.

Jeżeli chodzi o absolwentów tych uczelni, to, jak już powiedziałem, mamy ich około 8 tys. rocznie. Nie muszę mówić, że przy tak wielkiej liczbie uczelni – są uniwersytety z długą tradycją, są szkoły prywatne z krótszym stażem – siłą rzeczy, bez wchodzenia w szczegóły, poziom kształcenia jednak musi być zróżnicowany. To nie jest tak, że każda uczelnia kształci na takim samym wysokim poziomie. Dążymy do tego i chcielibyśmy, żeby tak było, ale przecież tak nie jest. Brak jest przepisów, uregulowań odnoszących się do systemu szkolnictwa wyższego. Byłoby najlepiej, gdyby system szkolnictwa wyższego zapewniał sprawdzanie kwalifikacji osób, które opuszczają mury uczelni, kwalifikacji do wykonywania tak specyficznych zawodów jak adwokat i radca prawny, ale tego w tym systemie nie ma.

Teraz chciałbym się odnieść do tego projektu – mówiłem o tym – który już obowiązuje i którego efekty już przedstawiłem. Chodzi o ogromny jakościowy wzrost liczby osób odbywających aplikację, dostających się na nią, które za rok, dwa, najwyżej trzy będą już po egzaminach i zostaną wpisane na listę. Teraz powiem o tym projekcie, który jest absolutnie na końcowym etapie prac legislacyjnych, czeka na wprowadzenie do projektu porządku obrad na posiedzeniu Rady Ministrów. Regulacje, które są zawarte w rządowym projekcie ustawy o państwowych egzaminach prawniczych, mają bardziej kompleksowy charakter. Projekt ustawy wprowadza dwa państwowe egzaminy prawnicze: pierwszego i drugiego stopnia, oraz elektroniczny system rejestracji na nie. Celem regulacji jest ujednoczenie kryteriów naboru na wszystkie aplikacje prawnicze poprzez wprowadzenie jednego państwowego egzaminu pierwszego stopnia oraz stworzenie absolwentom wyższych studiów prawniczych dwóch równoległych ścieżek dostępu do zawodów prawniczych. Jedna z nich będzie dotyczyć odbycia aplikacji prawniczych, tzn. trzeba będzie zdać egzamin pierwszego stopnia, odbyć aplikację i zdać egzamin drugiego stopnia, który odpowiada obecnym egzaminom zawodowym. To jest klasyczna ścieżka dostępu do zawodu, ale proponuje się również drugą, z pominięciem aplikacji, poprzez świadczenie pomocy prawnej po zdaniu egzaminu pierwszego stopnia i co najmniej 5-letnim wykonywaniu czynności prawniczych, a następnie zdaniu państwowego egzaminu prawniczego drugiego stopnia bez konieczności odbycia aplikacji. Te ścieżki dostępu istnieją również dla tych, którzy odbyli aplikację sądową i prokuratorską. Oni po zaliczeniu stażu aplikantów

etatowych będą mogli się również wpisywać na listę adwokatów i radców prawnych.

Projekt ten przewiduje wprowadzenie instrumentów pozwalających na rzetelne sprawdzenie wiedzy i umiejętności absolwentów studiów, bo jednak jest to potrzebne. Chyba nie ma osoby, która broniłaby tezy, że studia przygotowują do rzetelnego wykonywania zawodu adwokata lub radcy prawnego, który na co dzień występuje w sądzie.

Jestem pełen uznania dla wszystkich prawników, którzy rzetelnie wykonują swój zawód, i jak najbardziej trzeba docenić to, że prawnik bez aplikacji może wygrać z profesorem prawa. Panie pośle, wróćmy jednak do bednarza. To, że wygra on sprawę sądową z profesorem prawa, powiedziałbym, nie jest dziwne, to zupełnie normalne, jak najbardziej może się to zdarzyć. Z tego faktu nie wyprowadzałbym wniosku o podmiotowym prawie bednarzy do świadczenia profesjonalnej obsługi prawnej. Po prostu to są jednak dwie różne sprawy.

Chciałbym, żebyście jednak wzięli państwo pod uwagę konieczność kształtowania prawnika w kierunku wykonywania zawodu adwokata lub radcy prawnego. Gdyby uczelnie miały taki system, to bez dłuższych dyskusji podzielilibyśmy poglądy, wnioski, które były tu prezentowane, ale tego elementu jednak w kształceniu wyższym brakuje i stąd odpowiedź rządu w postaci projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych.

Przewiduje on jeszcze jedną bardzo ważną instytucję. Stanowi o instrumentach pozwalających na rzetelne sprawdzenie wiedzy i umiejętności absolwentów studiów prawniczych, którzy zamierzaliby po zdaniu egzaminu pierwszego stopnia świadczyć usługi prawnicze. Do tych mechanizmów należałoby zaliczyć przede wszystkim sam egzamin pierwszego stopnia. Będzie on przeprowadzany przez komisje znajdujące się przy sądach apelacyjnych, a ich przewodniczącymi będą prezesi lub wiceprezesi tych sądów. Zawód wykonywany przez osoby – to jest najistotniejsze – które zdadzą egzamin pierwszego stopnia, czyli przez doradców prawnych, uzyska status właściwie odrębnego zawodu, czyli będą oni mieli możliwość świadczenia pomocy prawnej w bardzo szerokim zakresie. Praktycznie, porównując to z czynnościami, które wykonuje przeciętny radca prawny czy adwokat, to doradca prawny będzie mógł wykonywać 95% tych czynności, którymi co na co dzień zajmują się wyżej wymienieni. Przewidujemy również pewne gwarancje wykonywania tego zawodu. Przede wszystkim chodzi o obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej. Poprzez to, że taka funkcja, taki zawód jest kształtowany, wprowadzamy obowiązek zachowania w tajemnicy zawodowej informacji, które doradcy prawni uzyskują w związku z wykonywaniem swoich zadań. Projekt przewiduje również wymóg obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy świadczeniu podstawowych czynności prawniczych.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona

Te rozwiązania – niezależnie od tego szerokiego dopływu do aplikacji, do egzaminów końcowych, które przeprowadzane są transparentnie, wszystkich bowiem obowiązują te same zasady – także powinny w krótkiej perspektywie czasowej przyczynić się do zdecydowanego poszerzenia kręgu podmiotów świadczących pomoc prawną, mających możliwość występowania w sądzie w charakterze pełnomocnika.

Tym samym, nie negując istoty i kierunku rozwiązań, bo podzielamy kierunek rozwiązań zawarty w obu projektach, komisyjnym oraz poselskim, należy zauważyć, że mogą być one poddane dalszym pracom legislacyjnym, ale ważne jest, aby były rozpatrywane jednocześnie z rządowym projektem ustawy o państwowych egzaminach prawniczych, a także, poddają to pod rozważę Wysokiej Izby, ewentualnie z poselskim projektem ustawy o licencjach prawniczych i świadczeniu usług prawniczych, który również został złożony. Dopiero wszystkie te projekty powinny dać nam odpowiednią płaszczyznę do tego, abyśmy zmienili ten model, który rzeczywiście wymaga zmiany, i wprowadzili zasady, które zagwarantują prawo wyboru, zwiększą dostępność zarówno dla adeptów prawa do wykonywania tych czynności, jak i dla obywateli, którzy tych usług potrzebują. Jednocześnie chodzi o to, by nie stracić z oczu interesu publicznego, który polega na współuczestniczeniu w pracach wymiaru sprawiedliwości fachowych pełnomocników, co do których nie będą potem wytaczane masowe procesy o odszkodowania za niefachową obsługę.

Chciałbym odnieść się do tych danych, że 1,5% obywateli korzysta z pomocy adwokata. Szczerze powiem, byłbym wdzięczny za podanie źródła, bo na pierwszy rzut oka, z mojego doświadczenia, a przecież występowałem w sądach niejednokrotnie, wygląda to zdecydowanie lepiej. Może jednak to źródło jest takie, że kryteria oceny tej wielkości są rygorystyczne, tzn. są tam tylko uwzględnieni adwokaci z wyboru i tylko występujący w sprawach cywilnych, bez uwzględnienia spraw karnych. Natomiast jeśli zachodzą przesłanki ustanowienia adwokata z urzędu, to oczywiście jest ustanawiany. Tutaj pomija się prawdopodobnie kategorię działania adwokatów z urzędu. Przecież w sprawach karnych obrońca z urzędu to niezwykle częsty przypadek. Trzeba więc brać pod uwagę to, że te dane obrazują to zjawisko pod dość wąskim kątem.

Należy zaznaczyć, prosić, by w trakcie prac parlamentarnych dążyć do wypracowania w tym obszarze rozwiązań cechujących się funkcjonalnością i systemową spójnością, żeby z jednej strony nie zniweczyć dotychczasowych osiągnięć, a z drugiej strony, by uchwalone regulacje mogły być kolejnym krokiem na drodze ku większej otwartości zawodów prawniczych.

Były też pytania, ale myślę, że chyba bardziej do wnioskodawców, jakie są powody braku ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Wydaje mi się, że w tych przepisach projektów zostało to przewidziane, nie rozumiem więc pytania.

Czy strona będzie mogła domagać się zwrotu kosztów z tytułu działania pomocnika? Wyręczając wnioskodawców, bo znam te projekty, powiem, że jeżeli chodzi o zwrot kosztów, jest przepis, który odsyła do ogólnych zasad w tym zakresie.

Myślę, że pani poseł Nowak już odpowiedziałam, mówiąc, jakie działania przedsięwziął rząd, co zrealizował i realizuje w obszarze, którego dotyczy debata.

Kwestia dotycząca czasu trwania procesów – odpowiednio dane przedstawimy na piśmie, aczkolwiek chciałbym powiedzieć, że cały szereg inicjatyw rządu został zrealizowany. Przypomnę, jeśli chodzi o skrócenie czasu trwania i uproszczenie procedury, 1 stycznia weszła w życie ustawa o elektronicznym postępowaniu upominawczym, a pod koniec roku została uchwalona obszerna nowelizacja Kodeksu postępowania cywilnego, która ma na celu uproszczenie, przyspieszenie, zwiększenie funkcjonalności postępowania cywilnego.

Było też pytanie pana posła Ajchlera dotyczące działań rządu. Myślę, że jeśli o to chodzi, to już odpowiedziałem, natomiast na szczegółowe pytanie, ile wniosków o obrońcę z urzędu zgłoszono do sądów, odpowiem panu posłowi na piśmie, wtedy przedstawię te dane, gdyż nie wzięłem ich ze sobą. Reasumując, panie marszałku, Wysoka Izbo, minister sprawiedliwości opowiada się za dalszymi pracami nad projektem ustawy, z uwzględnieniem kontekstu normatywnego i praktycznego, który starałem się Wysokiej Izbie przedstawić. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję bardzo.

Proszę państwa, przedstawiciele wnioskodawców.

Pan poseł Jacek Żalek, proszę uprzejmie.

Poseł Jacek Żalek:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Na szczęście pan minister reprezentował Platformę Obywatelską, niech tak zostanie, ale miałem wrażenie, jak słuchałem tej wypowiedzi, że pan minister reprezentuje rząd Hiszpanii albo Niemiec, albo Norwegii.

Panie ministrze, nasz rząd – rząd Platformy Obywatelskiej – czy Ministerstwo Sprawiedliwości powinno się zajmować tymi obywatelami, którzy są pozbawieni pomocy prawnej przed sądami. Mówimy o 98,5% obywateli. A pan minister mówił tylko i wyłącznie o trosce o 1,5% obywateli, którzy korzystają z profesjonalnej obsługi prawnej. Ci obywatele nie potrzebują pomocy. Jak pan minister słusznie zauwa-

Poseł Jacek Żalek

zył, profesjonalny pełnomocnik uczestniczy w wymiarze sprawiedliwości, ale nie w przypadku tych 98,5% Polaków, a to tym Polakom jest potrzebne Ministerstwo Sprawiedliwości. Tym, których stać na pełnomocników profesjonalnych, Ministerstwo Sprawiedliwości naprawdę nie jest potrzebne – Ministerstwo Sprawiedliwości kierowane przez Platformę Obywatelską. Tego ministerstwa nie potrzebują również korporacje prawnicze. Ministerstwo to potrzebne jest Polakom, którzy nie mają pomocy prawnej przed sądami. Słusznie pan minister zauważył, że te 1,5% spraw Polaków dotyczy spraw cywilnych. W sprawach karnych jest nieco lepiej – prawie 2%. Powtarzam, prawie 2%, ale w związku z tym, że nasze projekty nie dotyczą spraw karnych, nie odnosimy się do kwestii karnych.

Panie ministrze, gratuluje, że możemy pochwalić się skokowym postępem. Tylko taki skokowy postęp da rezultat w postaci może 2%, maksymalnie 3%, w perspektywie kilku, kilkunastu lat. My takiego postępu nie oczekujemy. Będąc w Europie, oczekujemy postępu w postaci dorównania, i to w szybkim tempie, do Europy. Nie ma żadnego powodu, żeby w Polsce obywatele byli pozbawieni podstawowego prawa, podstawowej wolności wyboru swojego pełnomocnika. Pan minister ani razu nie wspominał o tym podstawowym prawie. My nie rozmawiamy dzisiaj o korporacjach. Nie rozmawiamy o korporacjach, bo one nas nie interesują. Cieszymy się, że funkcjonują, a to, jak funkcjonują, to nie do nas należy ocena. Jesteśmy odpowiedzialni za tych Polaków, którzy nie mogą skorzystać i którzy nie korzystają z wiadomych względów z pomocy profesjonalnych prawników.

Powracając do nieszczęsnego bednarza – jeżeli polskie prawo nie zabrania bednarzowi występować w imieniu obywatela, to dlaczego zabrania się, tylko dlatego, że nie ma prawidłowych więzów pokrewieństwa, występować w imieniu obywatela uniwersyteckiemu prawnikowi? Proszę mi podać uzasadnienie, ponieważ nie widzę takiego uzasadnienia w konstytucji. Jedyne, jakie widzę, to jest kwestia interesu korporacji. Ale przypominam – mam nadzieję, że pan minister ze mną się zgodzi – że my w parlamencie i pan minister w rządzie, a ja ten rząd popieram, jako członek Platformy Obywatelskiej, jesteśmy odpowiedzialni nie za dobre funkcjonowanie i dobre samopoczucie korporacji prawniczych, tylko za dostęp do sprawnie działających sądów. A nie można mówić o tym, że one sprawnie działają, jeżeli Polacy występują w swoich sporach przed sądami Rzeczypospolitej bez pełnomocnika prawnego. Jeśli chodzi o te 1,5%, to w zasadzie możemy mówić o tym, że u nas nie istnieje jako zjawisko, a jeżeli istnieje, to w śladowym znaczeniu, instytucja pełnomocnika prawnego. To są dane z rocznika statystycznego z zeszłego roku.

Przywołał pan minister przykład Hiszpanii – że tam zaczynają się wycofywać z tego, co my tak naprawdę poniekąd dzisiaj proponujemy. Otóż nie. Tam

po prostu zdecydowano się na to, żeby po studiach jeszcze było przeszkolenie roczne, ale ono zostało wprowadzone nie dlatego, że było tyle skarg i że lawina procesów grozi temu państwu – jakoś sobie z tym radzą – tylko dlatego, że każdy prawnik europejski mógł tam pojechać i zyskiwał taki sam tytuł, jak w swoim państwie, jeżeli chodzi o kwestie aplikacji. I żeby ograniczyć tę pielgrzymkę różnych prawników do Hiszpanii, wprowadzono ten przepis. Niestety, nie możemy tej kwestii pełnego upośledzenia... brakuje mi słów, bo jak inaczej określić fakt, że Polacy przed sądami nie mogą dochodzić swoich praw, gdyż nie mają zapewnionej jakiegokolwiek pomocy? Jakich innych użyć słów? My prawem zakazujemy tego.

Te projekty ustaw mówią tylko i wyłącznie o tym, że każdy obywatel, skoro może wskazać bednarza ze swojej rodziny, żeby bronił jego praw przed sądem, powinien również mieć prawo wskazania prawnika, który będzie dochodził jego praw. I jego ocenie należy pozostawić to, czy ten prawnik nadaje się do tego, żeby uczestniczyć w postępowaniu, gdzie wartość przedmiotu sporu wynosi 5 zł, bo dotyczy np. sznurówek – nasze państwo nie zabrania procesować się o sznurówki. Nie ma powodu, żeby nie było tak, iż naszego obywatela będzie reprezentował nie tylko bednarz z jego rodziny, ale również prawnik, który ukończył Uniwersytet Warszawski.

I, panie ministrze, niestety nie znajdzie pan minister osoby z korporacji, która podjęłaby się prowadzenia sprawy, w której wartość przedmiotu sporu wynosi 5 zł, bo jej się to po prostu nie opłaca. Taki prawnik jest tak dobrze wykształcony, że nie może się pochylić nad sprawami biednego obywatela, który chce dochodzić swojego roszczenia z tytułu rękojmi odnośnie do sznurówek. Po prostu mu się to nie opłaca. Jest tak doskonale wykształcony, że mu się nie opłaca. A szkoda, bo takie sprawy również są w naszych sądach.

Nasze projekty zmierzają tylko i wyłącznie do tego, żeby dać prawo wyboru – to, o czym mówiłem wcześniej. Jeżeli mogę dysponować swobodnie swoim majątkiem, mogę rozdać ten majątek, mogę podzielić, mogę go roztrwonić całkowicie, to w imię jakiej zasady nie mogę do walki o swoje prawa poprosić absolwenta wydziału prawa wykształconego w Polsce, na uczelniach, na które w większościłożymy gigantyczne podatki? Jeżeli on nie jest przygotowany do tego, żeby występować przed sądem, to w takim razie może zastanówmy się nad likwidacją tych studiów, bo po co one są? Skoro pan minister powiedział, że przygotowuje tylko aplikacja, to po maturze powinno się iść na aplikację.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Nie powiedziałem tego.)

Panie ministrze, pan minister powiedział, że studia prawnicze nie przygotowują...

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniew Wrona: Nie powiedziałem tego.)

To ja co innego usłyszałem. Ale podtrzymuję to, że słyszałem, iż studia prawnicze nie przygotowują do pełnienia funkcji prawnika.

Poseł Jacek Żalek

Apeluję o to, żeby troską Ministerstwa Sprawiedliwości zostali objęci ci obywatele, którzy faktycznie są wykluczeni z obiegu pomocy prawnej i którzy zasługują na 100% uwagi ministerstwa. Nie 50, nie 20, tylko 100% uwagi. Ministerstwo ma bowiem możliwości i powinno wspierać te inicjatywy poselskie, bo te inicjatywy są tak naprawdę odpowiedzią na oczekiwania społeczne. I to nie tylko wypływające ze środowisk akademickich, studenckich, ale przede wszystkim z tych środowisk, które borykają się – a w zasadzie dotyczy to całego społeczeństwa – z brakiem dostępności profesjonalnej pomocy prawnej.

I prosiłbym o to, żeby zerwać z filozofią, w myśl której państwo decydowało za obywatela. Ponad 20 lat temu skończyliśmy z zasadą gospodarki nakazowo-rozdziałowej, gdzie państwo decydowało, komu da pracę, jaką da pracę, komu da wykształcenie, jakie da wykształcenie, komu da zawód i jaki da zawód. Dlatego też państwo dzisiaj nie powinno stać na straży tego, kto będzie mnie reprezentował, tylko powinno pozwolić, żeby każdy mógł mnie reprezentować i żebym mógł brać za to pełną odpowiedzialność. A kwestie odszkodowań będą łagodzić skutki ewentualnego złego wyboru. Myślę, że skoro Polacy potrafią w 98,5% samodzielnie walczyć przed sądami o swoje prawa, co dowodzi ich ogromnej dzielności – okazuje się, że nie tylko na polach bitwy umiemy wykazać się dzielnością – to też będą potrafili dokonać właściwego wyboru osoby, która będzie w tych sporach im pomagać. Dziękuję bardzo. *(Oklaski)*

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję.
Pan poseł Andrzej Dera.
Proszę bardzo.

Poseł Andrzej Mikołaj Dera:

Dziękuję.
Panie Marszałku! Panie Ministrze! Kilka tylko moich refleksji i wniosków po dzisiejszej debacie i po pana wystąpieniu.

Najpierw chciałbym powiedzieć o pewnym problemie, bo wydaje mi się, że on jest zbyt mało artykułowany, my nie mamy jakby przykładu tego, co się dzieje w zawodach prawniczych. Postaram się przedstawić pewną analogię do systemu służby zdrowia, opieki medycznej nad polskim obywatelem. Tak jak w przypadku prawnika, lekarzem nie każdy może zostać po ukończeniu studiów, tylko że system opieki medycznej w odniesieniu do obywatela opiera się na lekarzach pierwszego kontaktu, na specjalistach, na określonych klinikach. W systemie ochrony prawnej, pomocy praw-

nej dla obywateli nie mamy lekarzy pierwszego kontaktu, od razu się mówi, że są tylko specjaliści. Panie ministrze, chyba możemy sobie wyobrazić, że gdy skierujemy wszystkich obywateli do specjalistów w zakresie służby zdrowia, to mamy paraliż. I taki paraliż mamy w polskim systemie pomocy prawnej, bo mamy tylko specjalistów. A my mówimy w tej chwili: Stwórzmy prawnika pierwszego kontaktu z obywatelem. Stwórzmy młodemu prawnikom, absolwentom wydziałów prawa możliwość tego, żeby mogli kontaktować się z obywatelami i dawać im proste rady. Nie od razu będą przeprowadzać operacje neurochirurgiczne, bo do tego nie są przygotowani, ale na pewno pomogą – posłużę się analogią – w przypadku przeziębienia, anginy i tego typu bolączek obywateli. I to jest ta troska. Nic więcej.

Pan mówił – troszeczkę zgadzam się z kolegą – za mało o obywatelach, a za dużo o korporacjach i o pewnych danych statystycznych. Chcę się do nich odnieść, bo pan hurraoptymistycznie powiedział, że w tej chwili przekroczyliśmy poziom ponad 100 obywateli i że już doganiamy Norwegię. Panie ministrze, pan się odniósł do danych z 2005 r., tak jakby Europa w tym czasie stała w miejscu. Nie jest tak. Europa również idzie do przodu i te wskaźniki tam wzrastają. Tam, tak jak w Polsce, co roku wielka ilość absolwentów wydziałów prawa, ponieważ nie ma barier, zasila coraz bardziej te elementy. Te wskaźniki, zapewniam pana, w Europie znacznie od tego czasu wzrosły. To jest jedna rzecz.

A druga, o czym też zapominamy, to radcowie prawni. Połowa radców prawnych pracuje w zakładach pracy. Oni nie udzielają porad prawnych obywatelom, oni udzielają porad prawnych swoim przedsiębiorcom i tam są zaangażowani na maksa. Myślę tu o urzędach, o poważnych firmach, gdzie radca prawny tak naprawdę jest tylko na potrzeby swojego pracodawcy, nie na potrzeby obywateli. Te wskaźniki są dla nas niestety przez to dużo gorsze.

Tak że cieszę się, że pan minister powiedział, że należy pracować nad poszerzeniem dostępu obywateli do zawodów prawniczych. Myślę, że bardziej precyzyjne debaty będziemy prowadzili podczas prac podkomisji, będziemy się wzajemnie przekonywać na argumenty. Tak chciałbym. I tylko tym się zmartwiłem, że jest znowu jakaś potrzeba łączenia niektórych ustaw. Tamte ustawy zostawmy sobie, pracujmy nad nimi, twórzmy różne szczeble specjalistów, natomiast obywatelom dajmy możliwość, żeby wybierali spośród tych, którzy opuścili polskie uczelnie z tytułem magistra prawa. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński:

Dziękuję bardzo.
Zamykam dyskusję.

Wicemarszałek Jerzy Szmajdziński

Marszałek Sejmu, na podstawie art. 87 ust. 2 w związku z art. 90 ust. 1 regulaminu Sejmu, kieruje komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw, zawarty w druku nr 2603, oraz poselski projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw, zawarty w druku nr 2604, do Komisji Nadzwyczajnej do spraw zmian w kodyfikacjach w celu rozpatrzenia.

Dziękuję bardzo.

Na tym wyczerpaliśmy porządek dzienny 58. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Informuję, że zgłosili się posłowie w celu wygłoszenia oświadczeń poselskich.*)

Czy ktoś jeszcze chciałby się dopisać?

Nikt się nie zgłasza. Listę zamykam.

Jako pierwsza pani poseł Mirosława Masłowska, Prawo i Sprawiedliwość.

***) Teksty wystąpień niewyłoszonych – w załączniku nr 1.**

Pani poseł nie ma.

Pani poseł Ewa Malik.

Pani poseł nie ma.

W związku z tym praktycznie zakończyliśmy obrady.

Informacja o wpływie interpelacji, zapytań oraz odpowiedzi na nie została paniom i panom posłom doręczona w druku nr 2627.*)

Na tym kończymy 58. posiedzenie Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Protokół posiedzenia będzie wyłożony do przejrzania w Sekretariacie Posiedzeń Sejmu.

Porządek dzienny 59. posiedzenia Sejmu, zwołanego na dni 20, 21 i 22 stycznia 2010 r., został paniom i panom posłom doręczony.

Zamykam posiedzenie.

(Wicemarszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

*) Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania – w załącznikach nr 1 i 2 w Aneksie do Sprawozdania Stenograficznego z 58. posiedzenia Sejmu.

(Koniec posiedzenia o godz. 12 min 38)

Teksty wystąpień niewyłoszonych

Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw

Pierwsze czytanie komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw

– punkty 26. i 27. porządku dziennego

Poseł Jarosław Matwiejuk (Klub Poselski Lewica)

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Panie Ministrze! Mam zaszczyt przedstawić stanowisko Klubu Poselskiego Lewica w sprawie dwóch projektów ustaw: komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2603) oraz poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2604).

Istota komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2603) polega na poszerzeniu kręgu osób uprawnionych do występowania przed sądami cywilnymi (także przed Sądem Najwyższym) oraz przed wszystkimi sądami administracyjnymi. Projekt przewiduje, że podstawową kategorią pełnomocników będą osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze w RP i uzyskały tytuł magistra lub ukończyły zagraniczne studia prawnicze uznane w RP. Osoby te będą także uprawnione do sporządzania skarg kasacyjnych. Jedynie w sprawach z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego projekt przewiduje wyłączność adwokatów i radców prawnych w zakresie reprezentowania stron.

Istota poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2604) sprowadza się do poszerzenia kręgu osób uprawnionych do występowania przed sądami cywilnymi oraz przed sądami administracyjnymi. Projekt przewiduje, że podstawową kategorią pełnomocników będą osoby, które ukończyły wyższe studia prawnicze w RP i uzyskały tytuł magistra lub ukończyły zagraniczne studia prawnicze uznane w RP. Projekt przewiduje obowiązkowe ubezpieczenie takich osób z tytułu odpowie-

dzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności pełnomocnika. Jedynie w sprawach z zakresu prawa rodzinnego i opiekuńczego projekt przewiduje wyłączność adwokatów i radców prawnych w zakresie reprezentowania stron.

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Panie Ministrze! Oba projekty ustaw łączy wspólna idea przebudowania obecnie obowiązującego systemu pełnomocnictwa w Polsce. Rozwiązania zawarte w projektach ustaw umożliwiają prawnikom spoza korporacji reprezentowanie swoich klientów. Ich przyjęcie zrewolucjonizuje polski rynek usług prawniczych i spełni oczekiwania większości absolwentów wydziałów prawa. Nie są to jednak rozwiązania doskonałe i wolne od wad. Jak się wydaje, brakuje w szczególności systemu nadzoru na jakością świadczonych usług przez magistrów prawa oraz mechanizmu rzeczowej weryfikacji ich poziomu. Z punktu widzenia państwa, bezpieczeństwa obrotu prawnego oraz oczekiwań społecznych są to sprawy bardzo istotne i zasadnicze. Przedłożone projekty ustaw stwarzają także znakomitą okazję do dyskusji na temat modelu i jakości kształcenia prawniczego w Polsce oraz dostępności zawodów prawniczych. Może warto podyskutować o obecnie obowiązującym modelu jednolitych magisterskich studiów prawniczych i ewentualnej reformie tego modelu w kierunku studiów dwustopniowych, czyli studiów pierwszego stopnia – licencjackich, i studiów drugiego stopnia – magisterskich. Prace w komisji będą sprzyjały głębszej refleksji na ten temat.

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Panie Ministrze! W imieniu Klubu Poselskiego Lewica pragnę poinformować, że oba projekty ustaw regulujące tak ważną społecznie sprawę jak poszerzenie kręgu osób uprawnionych do występowania przed sądami cywilnymi oraz przed sądami administracyjnymi powinny być przedmiotem dalszych prac legislacyjnych w Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w celu ich merytorycznego dopracowania, tak aby były one: 1) zgodne z zapisami norm konstytucyjnych i polskim systemem prawnym, 2) uwzględniły uwagi zgłoszone przez Krajową Radę Sądownictwa, 3) uwzględniły uwagi zgłoszone przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego, 4) uwzględniły uwagi zgłoszone przez prezesa Sądu Admini-

stracyjnego, 5) łączyły ideę poszerzenia dostępu do usług prawniczych z ideą zagwarantowania ich odpowiedniej jakości.

Klub Poselski Lewica opowiada się za skierowaniem obu projektów do dalszych prac w Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka.

Poseł Mirosław Pawlak (Klub Poselski Polskiego Stronnictwa Ludowego)

Czy projekt ustawy określa szczegółowo, jakim kryteriom powinna odpowiadać świadczona przez pełnomocników pomoc prawna? Czy i w jakim zakresie zarobkowe świadczenie pomocy prawnej może być wykonywane przez osoby nienależące do kręgu podmiotów wpisanych na listę określonej korporacji?

Który konkretnie podmiot poniesie odpowiedzialność cywilną za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności pełnomocnika?

Dlaczego w projekcie ustawy dokonano rozszerzenia uprawnień pełnomocnika do występowania przed Sądem Najwyższym i Naczelnym Sądem Administracyjnym, zważywszy na fakt, iż oba te organy rozpoznają sprawy o najwyższym stopniu skomplikowania?

Czy wobec faktu, iż Sąd Najwyższy pełni nie tylko funkcje orzecznicze, ale i nadzór judykacyjny, nie należy dokonać skreślenia uprawnień pełnomocników do występowania przed tym organem?

Projekt zakłada, iż usługą prawniczą jest z reguły rzecz zwykłą usługą świadczoną klientowi, a tenże jest w stanie z góry ocenić ex ante jakość tej usługi. Czy posłowie wnioskodawcy nie zauważają, że takie założenie jest od samego początku błędne?

Czym konkretnym można wytłumaczyć fakt, że państwo posłowie wnioskodawcy w jednych sytuacjach są zagorzałymi przeciwnikami rozwiązań unijnych, a w innych pochłonięci zachwytem? Vide: str. 4–5 uzasadnienia.

Jakie jest stanowisko posłów wnioskodawców w odniesieniu do uwag Sądu Najwyższego przy piśmie z dnia 29 czerwca 2009 r.?

Czy państwo posłowie mają pełną świadomość faktu, iż uzyskanie tytułu magistra prawa może świadczyć jedynie o wzruszalnym domniemaniu posiadania kwalifikacji umożliwiających dalsze doskonalenie zawodowe w zawodach prawniczych?

Poseł Józef Zych (Klub Poselski Polskiego Stronnictwa Ludowego)

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Przystępując do debaty nad projektami komisyjnym i poselskim ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw, rozpoczynamy dyskusję o kluczowym znaczeniu dla młodzieży, która kończy studia prawnicze, i dla całego społeczeństwa, sądownictwa, dyskusję nad przyszłym kształtem obsługi i pomocy prawnej.

Jest rzeczą wręcz niezrozumiałą, jak Prezydium Sejmu dla tak ważnej debaty może określić czas wystąpień klubowych na 5 minut.

Wysoki Sejmie! Polskiej młodzieży, która ukończyła studia prawnicze na poziomie magisterskim, należy stworzyć równe szanse dostępu do aplikacji i równe szanse sięgania po wyższy stopień wiedzy prawniczej oraz równe szanse praktycznego przygotowania do wykonywania jednego z zawodów prawniczych, a nie namiastkę wykonywania zawodu w charakterze pełnomocnika w ogromnie zróżnicowanych warunkach. To jest zadanie rządu i Sejmu. Czytając prawie identyczne projekty ustaw, a szczególnie uzasadnienia, zadawałem sobie nasuwające się pytanie, o co właściwie chodzi autorom projektów. Głównie komisijnego.

Stworzenie szans wielotysięcznej grupie młodych prawników na wykonywanie zawodu prawnika (pełnomocnika) obciążone licznymi ryzykami.

Szerokie otwarcie możliwości korzystania przez obywateli z pomocy prawników o różnym stopniu wiedzy, przygotowania zawodowego i stopnia odpowiedzialności bez względu na skutki takiego otwarcia.

Obniżenie poziomu zastępstwa sądowego, głównie przed Sądem Najwyższym.

Doprowadzenie do faktycznego czy ukrytego konfliktu z prawnikami wykonującymi zawód jako adwokat czy radca prawny. Wynagrodzenie pełnomocnika adwokata, radcy prawnego czy pełnomocnika magistra bezpośrednio po studiach prawniczych przewidziane jest w tej samej wysokości.

Z przykrością muszę stwierdzić, że uzasadnienie projektu zawiera wiele sprzeczności. Z jednej strony troska o pomoc prawną na wysokim poziomie dla wszystkich, gwarantującą szerokie bezpieczeństwo osobom i podmiotom obsługiwanym, a z drugiej wprowadzenie poważnego ryzyka, że pełnomocnicy, nie radcowie prawni i nie adwokaci, mogą poprzez swoją działalność wyrządzić szkodę.

Świadomość powstania takiej sytuacji jest oczywista, skoro autorzy przewidują wprowadzenie dla prawników (pełnomocników) bez aplikacji obowiązkowego ubezpieczenia OC. Mylą się zupełnie, twierdząc, że każdy błąd prawnika może być w 100% naprawiony przez wypłatę z ubezpieczenia OC. Chodzi o zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, obowiązki ubezpieczonego, wyłączenia odpowiedzialności i wysokość sumy ubezpieczenia, wreszcie wysokość składki ubezpieczeniowej. Dopóki nie dokona się takich uzgodnień z PIU oraz zakładami, które będą prowadzić takie ubezpieczenie, teza postawiona na wstępie jest bez pokrycia.

Wysoki Sejmie! W imieniu Klubu Poselskiego PSL wyrażam przekonanie, że Sejm zechce wziąć pod uwagę opinię Sądu Najwyższego i Krajowej Rady Sądownictwa, opinie jednoznacznie negatywne i głęboko merytorycznie uzasadnione.

Wysoki Sejmie! Jest rzeczą głęboko niepokojącą, że propozycje zmian o tak kluczowym znaczeniu dla szeroko pojętego wymiaru sprawiedliwości oraz

wszystkich Polaków są zgłaszane bez ścisłej współpracy z samorządami zawodowymi adwokatów i radców prawnych. Proces ignorowania głosu tych środowisk rozpoczął się niestety (nad czym ubolewam) w poprzedniej kadencji, kiedy ówczesny minister sprawiedliwości odmawiał przyjęcia kierownictw tych samorządów. Tym razem objawia się to w innej formie, ale trwa. Grozi to poważnymi konsekwencjami, gdy chodzi o podejście do właściwego i na najwyższym poziomie wykonywania pomocy i obsługi prawnej.

Oświadczenia poselskie

Posel Andrzej Ćwierz (Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość)

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! 17 grudnia 2009 r. w Jarosławiu odbyły się uroczystości związane ze 115-leciem Szkoły Podstawowej nr 11 z Oddziałem Integracyjnym w Jarosławiu.

Od początku swojego istnienia była to placówka prężnie rozwijająca się, z dużą liczbą uczniów, z gromem pedagogicznym oddanym sprawom wychowania dzieci na światłych, szlachetnych i prawych obywateli; szkoła, w której kierownictwo i nauczyciele ściśle współpracowali z rodzicami, a każdy uczeń mógł odnieść sukces. Dowodem znaczenia i poziomu szkoły jest fakt, że już w 1924 r. Kuratorium Okręgowe Szkolnictwa Lwowskiego przekształciło 4-klasową Szkołę Męską im. Adama Mickiewicza w Szkołę Powszechną III stopnia 7-klasową, z polskim językiem wykładowym. W kronikach szkoły znajdujemy zapisy świadczące o wysokich ocenach prowadzonych tam inspekcji. Lata 30. XX w. to czasy wprowadzania reformy oświatowej, dużej dbałości władz o rozwój szkolnej bazy, wyposażenie placówki w pomoce. O popularności szkoły świadczy fakt, że w tamtych czasach uczęszcza do niej ponad 480 uczniów. W czasach okupacji niemieckiej w budynku szkolnym lokuje się Wehrmacht, ale szkoła przetrwała dzięki nauczycielom zaangażowanym w tajne nauczanie. Przy wycofywaniu się wojsk okupanta szczęśliwie ocalał od zniszczenia budynek szkoły m.in. dzięki zabiegom jej ówczesnego kierownika, dzięki czemu od września 1944 r. szkoła może rozpocząć działalność. W trudnych latach powojennych szkoła od początku służyła z wysokiego poziomu nauczania. W latach 50. ówczesne władze oświatowe tworzą w budynku placówki szkołę świecką i pozbawiają szkołę patrona. Nie zmienia to faktu, że szkoła stale tętni życiem, słynie z dbałości o uczniów, dobrej atmosfery do nauki i pracy, bogatej i różnorodnej działalności kulturalnej i sportowej, wychowuje swoich absolwentów na zanych obywateli różnych profesji, m.in. naukowców pracujących do dziś na różnych uczelniach, lekarzy, prawników, nauczycieli, artystów plastyków i muzyków oraz przedstawicieli innych zawodów. Przełomowym wydarzeniem w terażniejszej historii placówki

było przywrócenie imienia patrona w 100. rocznicę istnienia szkoły, tj. w 1994 r.

Szkoła posiada liczne certyfikaty i wyróżnienia, m.in.: Wojewódzki Certyfikat Szkoły Promującej Zdrowie, Polski Certyfikat Szkoła Promująca Zdrowie, certyfikat „Szkoła z klasą”, tytuł „Szkoła ucząca się”. Uczniowie realizujący pod kierunkiem nauczycieli projekty edukacyjne własnego pomysłu zostali uhonorowani tytułem „Uczniowie z klasą”. Czterech nauczycieli uzyskało w ramach programu doskonalenia kadry tytuł „Nauczyciel z klasą”.

Szkoła Podstawowa nr 11 jest jedyną szkołą w Jarosławiu posiadającą oddziały integracyjne. Pierwszy oddział integracyjny utworzono w roku szkolnym 2002/2003, a w listopadzie 2007 r. zmieniono nazwę szkoły na Szkołę Podstawową nr 11 z Oddziałami Integracyjnymi im. Adama Mickiewicza w Jarosławiu.

Jednym z priorytetów nauczania w SP nr 11 jest propagowanie postaw proekologicznych i prozdrowotnych, co roku realizowane są tam programy innowacyjne cieszące się uznaniem kuratorium oświaty. W szkole działa Szkolny Klub Europejski, który jest organizatorem powiatowego konkursu wiedzy o UE.

Z okazji jubileuszu chciałbym życzyć pani dyrektor, aby kierowana przez nią szkoła nadal odnosiła tak liczne sukcesy, nauczycielom i wychowawcom – aby praca z uczniami dawała im nieustanną radość ze wzbogacania ich osobowości, a uczniom – aby nauka w szkole podstawowej nr 11 była dla nich źródłem nieustającej radości, coraz to nowych osiągnięć oraz aby lata tu spędzone były zawsze mile wspomniane.

Posel Józef Rojek (Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość)

Szanowny Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Gdy kilka miesięcy temu tutaj, w Sejmie, występowałem przeciwko rządowemu projektowi zmiany w ustawie o działalności kulturalnej, która zezwoliłaby na łączenie bibliotek publicznych z innymi instytucjami kultury, nie przypuszczałem, że ta sprawa spotka się z aż tak dużym poparciem społecznym.

Dnia 15 grudnia z inicjatywy Związku Bibliotek Polskich zaprotestowali bibliotekarze, czytelnicy i sympatycy bibliotek, zapychając listami protestacyjnymi skrzynki e-mailowe Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Natomiast dzień później do bibliotek publicznych dotarł list otwarty do premiera Tuska autorstwa znanego pisarza i dziennikarza Tomasa Piątka, w którym potępił on próbę wprowadzenia przez rząd przedmiotowej poprawki, widząc w niej, z czym zresztą absolutnie się zgadzam, przyzwolenie na likwidację bibliotek w małych miejscowościach. Pod listem dotychczas podpisało się kilkuset znanych przedstawicieli środowisk literackich i artystycznych. Są to m.in.: Krystyna Janda, Wanda Chotomska, Maria Janion, Olga Tokarczuk, Andrzej Stasiuk, An-

drzej Sapkowski, Maria Nurowska, Manuela Gretkowska i Monika Szwaja.

Krytykując ten fatalny pomysł rządu, powiedziałem do państwa, że tutaj kończy się polityka, a chodzi o interes małych, biednych, wiejskich bibliotek i tym samym o ich czytelników. Rzeczywiście tak jest, bo jak się okazało, oprócz mnie i moich klubowych kolegów, którzy wspierają mnie w tych działaniach na rzecz obrony bibliotek, środowiska bibliotekarskie mogą jeszcze liczyć na wiele osób o różnych poglądach politycznych, np. na eurodeputowanego Wojciecha Olejniczaka. Zgadzam się z każdym zdaniem listu protestacyjnego w tej sprawie, który poseł napisał oraz opublikował na swojej stronie internetowej, i serdecznie mu dziękuję za wsparcie bibliotekarzy w tych nierównych zmaganiach z próbą wprowadzenia niedorzecznej poprawki, czyli z zagładą polskich bibliotek.

Korzystając z okazji, chciałbym po raz kolejny zaapelować do państwa o przeciwstawianie się próbom przymuszania tej zmiany w ustawie, bo jak napisał Tomasz Piątek w swoim liście, Polski nie stać na pełnienie roli niewyedykowanego pariasa Europy, a Polaków na bycie narodem barbarzyńców. Poza tym mam nadzieję, że gdy jednak dojdzie, niestety, do głosowania nad przedmiotową poprawką, nawet parlamentarzyści koalicji rządzącej uznają, że podnieść rękę za wprowadzeniem tej zmiany, czyli de facto podnieść rękę na wiejskie biblioteki, to zwyczajny wstyd. Bardzo duży wstyd.

Posel Andrzej Szlachta (Klub Parlamentarny Prawo i Sprawiedliwość)

Panie Marszałku! Wysoki Sejmie! Moje oświadczenie poselskie chcę poświęcić pamięci Adama Gajdka, żołnierza II wojny światowej, członka Armii Krajowej, Zrzeszenia Wolność i Niezawisłość, zamordowanego 61 lat temu w więzieniu mokotowskim przez komunistycznych oprawców.

Adam Gajdek urodził się 7 kwietnia 1915 r. w Rzeszowie. Ukończył cztery klasy gimnazjalne, a w 1934 r. ukończył Podoficerską Szkołę Piechoty dla Małolletnich w Nisku. Do 1939 r. służył jako podoficer zawodowy w 3. Pułku Strzelców Podhalańskich. Wal-

czył podczas kampanii wrześniowej w szeregach tego pułku. Uniknął niewoli i powrócił do rodzinnego Rzeszowa, gdzie prowadził sklep. Szybko zaangażował się do konspiracji wojskowej ZWZ, a następnie Armii Krajowej. Prowadzony przez niego sklep oraz mieszkanie służyły jako tajne skrzynki kontaktowe.

W 1940 r. Adam Gajdek był organizatorem punktu odpraw Komendy Obwodu ZWZ Rzeszów. Wkrótce objął funkcję referenta gospodarczego rzeszowskiego obwodu ZWZ-AK. Używał pseudonimu „Olek”. Po zajęciu Rzeszowa w sierpniu 1944 r. przez wojska sowieckie pozostał w szeregach AK. W październiku 1944 r. jako podoficer zawodowy został powołany do komunistycznego Wojska Polskiego. Pracował w miejscowym RKU w stopniu sierżanta. Za jego pośrednictwem inspektorat rzeszowski AK otrzymywał materiały dotyczące działań sowieckiej komendantury miasta. Brał udział w podjętej przez AK nieudanej próbie uwolnienia więźniów w Zamku w Rzeszowie w nocy z 7 na 8 października 1944 r. Wkrótce został przeniesiony służbowo do WKU w Katowicach.

Zaangażował się do konspiracji niepodległościowej w WiN. Kierował siatką wywiadu pod kryptonimem „Instytut Bakteriologiczny”. Podlegał bezpośrednio kierownikowi wywiadu IV Zarządu Głównego WiN Mieczysławowi Kawalcowi. Zagrożony aresztowaniem przeniósł się z całą rodziną 1 września 1946 r. do Krakowa.

17 października 1947 r. Adam Gajdek został aresztowany w Krakowie przez funkcjonariuszy UB. Po kilku tygodniach śledztwa prowadzonego w Krakowie przewieziono go do Warszawy, gdzie kontynuowano okrutne dochodzenie.

Adam Gajdek został skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Warszawie z 14 stycznia 1949 r. na karę śmierci. Wyrok został wykonany 14 stycznia 1949 r. przez strzał w tył głowy. Adam Gajdek osierocił trzech synów, których miał z żoną Czesławą Gogulską, również żołnierzem AK, pseudonim „Powicher”. Tak komunistyczna władza po zakończeniu wojny mordowała wspaniałych synów polskiej ziemi, wielkich patriotów, którzy z poświęceniem walczyli o niepodległą Polskę. Miejsce pochówku Adama Gajdka pozostaje nieznanne.

Porządek dzienny

58. posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej w dniach 6, 7 i 8 stycznia 2010 r.

1. Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (druki nr 2110 i 2555).

2. Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o udziale Rzeczypospolitej Polskiej w Systemie Informacyjnym Schengen oraz Systemie Informacji Wizowej oraz niektórych innych ustaw (druki nr 2480 i 2581).

3. Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (druki nr 1810, 2606 i 2606-A).

4. Sprawozdanie Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka o przedstawionym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów administracyjnych oraz ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (druki nr 2001 i 2607).

5. Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o rządowym i komisyjnym projektach ustaw o zmianie ustawy Kodeks cywilny (druki nr 2365, 2368 i 2589).

6. Sprawozdanie Komisji Nadzwyczajnej o:

1) rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska,

2) poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny (druki nr 1854, 2115 i 2601).

7. Sprawozdanie Komisji Infrastruktury o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie innych ustaw (druki nr 2401, 2593 i 2593-A).

8. Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o pomocy społecznej oraz niektórych innych ustaw (druki nr 2316 i 2592).

9. Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o komisyjnym projekcie ustawy o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (druki nr 2486, 2598 i 2598-A).

10. Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (druki nr 2468 i 2602).

11. Sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych o rządowym projekcie ustawy o rekapitalizacji niektórych instytucji finansowych (druki nr 1691, 1791 i 1791-A).

12. Pytania w sprawach bieżących.

13. Informacja bieżąca.

14. Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o likwidacji Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, przekazaniu jego zadań i kompetencji innym organom oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 2624).

15. Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o Instytucji Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu oraz ustawy o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (druk nr 2625).

16. Sprawozdanie Komisji Infrastruktury oraz Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o poselskim projekcie rezolucji w sprawie Narodowego Programu Rozwoju Budownictwa Mieszkaniowego na lata 2010–2020 (druki nr 2391 i 2517).

17. Pierwsze czytanie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 2566).

18. Sprawozdanie Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych o rządowym projekcie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Norwegii w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz Protokołu do tej Konwencji, podpisanych w Warszawie dnia 9 września 2009 r. (druki nr 2543 i 2587).

19. Sprawozdanie Komisji Gospodarki o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (druki nr 2621 i 2645).

20. Sprawozdane Komisji Polityki Społecznej i Rodziny o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (druki nr 2620 i 2629).

21. Sprawozdanie Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o godle, barwach i hymnie Rzeczypospolitej Polskiej oraz o pieczęciach państwowych (druki nr 2623 i 2634).

22. Sprawozdanie Komisji Gospodarki o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druki nr 2622 i 2644).

23. Sprawozdanie Komisji Zdrowia o stanowisku Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia oraz niektórych innych ustaw (druki nr 2619 i 2643).

24. Powołanie członków Rady Polityki Pieniężnej (druki nr 2591 i 2647).

25. Zmiany w składach osobowych komisji sejmowych (druk nr 2653).

26. Pierwsze czytanie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2604).

27. Pierwsze czytanie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i zmianie niektórych ustaw (druk nr 2603).

28. Przedstawiony przez Prezydium Sejmu wniosek w sprawie wyboru uzupełniającego do składu osobowego Komisji Śledczej do zbadania sprawy przebiegu procesu legislacyjnego ustaw nowelizujących ustawę z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych i wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych w zakresie dotyczącym gier na automatach o niskich wygranych i wiedeoloterii oraz do zbadania legalności działania organów administracji rządowej badających ten proces (druk nr 2654).

Obecni posłowie według załączonej do protokołu listy obecności